

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

'Αθήναι, 17 καὶ 31 Μαΐου 1947

"Ετος 69ον — 'Αριθ. 20-22

Η ΦΑΣΟΛΙΑ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Μιά φορά ήταν μια φτωχή χήρα και είχε έναν γιό ἀκαμάτη. Μιά μέρα δὲν είχαν παρὰ μία πεντάρα. Λέει ἡ γριά τοῦ γιου της :

— "Αἶντε γιγιέ μου, νὰ πάρῃς λίγα φασόλια νὰ φᾶμε κι' ἐμεῖς κάτι.

Πάει ὁ γιγιός της καὶ πέρνει φασόλια. Ἀλλὰ καθὼς τὰ ἔφερνε τοῦ ἔπεσε ἓνα στὸ περιβόλι. Τ' ἄλλα τὰ πῆγε στὴν μάννα του καὶ τὰ μαγειρέψανε καὶ φάγανε κι' ὕστερα πέσανε καὶ κοιμηθῆκανε.

Τὸ πρῶτ' ὅμως σὰν ξυπνήσανε τί νὰ ἰδοῦνε :

Μιά θεώρατη φασολιά εἶχε φυτρώσει στὸ περιβόλι, ποὺ ἡ κορυφή της χανόταν στὰ σύννεφα.

Λέει ἡ γριά στὸ γιγιό της :

— Παιδάκι μου, δὲν ἀνεβαίνεις πάνω στὴν φασολιά νὰ κόψῃς μερικὰ φρέσκα φασόλια γιὰ νὰ φᾶμε τὸ μεσημέρι :

Πάει τὸ παιδί στὸ περιβόλι κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνῃ ἐπάνω στὴν φασολιά. Ἐκφύου καθὼς ἀνέβαινε ἀκούει μιὰ χοντρή φωνὴ ἀπὸ πάνω.

— Μὴ μ' ἀγγίζεις !

Τοῦ παιδιοῦ κόπηκε τὸ αἷμα του. Κατέβηκε κάτω ἀλλὰ φοβήθηκε τίς φωνὲς τῆς μάννας του καὶ πάλι ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ.

Σὰν ἔφτασε στὴ μέση καὶ πῆγε νὰ κόψῃ κανένα φασόλι ἀκούει πάλι τὴ φωνή :

— Μὴ μ' ἀγγίζεις !

Κάνει ἀπάνω τὸ κεφάλι του καὶ βλέπει ἓναν Ἀράπαρο. Θεέ μου φύλαγε !

— Τί θέλεις ἐδῶ ; τοῦ λέει ὁ Ἀράρης.

— Ἀνέβηκα νὰ κόψω μερικὰ φασόλια γιὰ νὰ τὰ μαγειρέψουμε, γιὰτί δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ φᾶμε.

— Νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ κάτι τί ποὺ νὰ ἔχεις νὰ τρῶς γιὰ ὅλη σου τὴ

ζωή, αλλά να μην έρθεις πια να με ξαναπειράξεις.

Παίρνει λοιπόν και του δίνει μια κότα και του λέει :

— Όταν θέλεις χρήματα να λές της κότας : «Κάτσε, κάτσε, κότα μου» κι' εκείνη θα κάθεται και θα γεννάει ένα χρυσό αυγό και σὺ θὰ τὸ πουλάς και θὰ πέρνεις ένα σωρὸ λεπτὰ.

Παίρνει τὸ παιδί τὴν κότα και τὴν πᾶει στὴ μάννα του.

— Μοῦφερες, παιδάκι μου, φασόλια ; τοῦ λέει.

— Όχι, μάννα μου, σοῦφερα μιὰ κότα.

— Ε, φέρτηνε, παιδάκι μου, να τὴν σφάζουμε να πιούμε λίγο ζουμάκι.

— Τί λές μάννα ; αὐτὴ ἡ κότα κάνει χρυσὰ αυγά και σὺ θέλεις να τὴν σφάζεις ;

— Βρὲ μίλα σωστά, παιδάκι μου, πῶς μπορεῖ ἡ κότα να κάνει χρυσὰ αυγά ;

— Καλὰ, κοίταξε σὺν δὲν με πιστεύεις, τῆς λέει τὸ παιδί κι' ἀκούμπησε τὴν κότα χάμω και τῆς εἶπε :

— Κάτσε, κάτσε, κότα μου.

Ἀμέσως ἡ κότα κάθησε κι' ἔκανε ἓνα ὀλόχρυσο αυγό.

Χαρὰ πιά ἡ γριά κι' οἱ γιόδες της.

— Αἴντε, παιδάκι μου, γρήγορα και πούλησε τ' αυγό, τοῦ λέει ἡ γριά και να πάρεις ὅ,τι χρειάζεσθε.

Πῆγε τὸ παιδί και πούλησε τ' αυγό και πήρε ἓνα σωρὸ χρήματα και μ' αὐτὰ ἀγόρασε γιὰ να φᾶν μιὰ βδομάδα.

Σὺν σώθηκαν τὰ λεπτὰ ἔβαλαν πάλι τὴν κότα κι' ἔκανε τὸ χρυσὸ αυγό και τὸ πούλησαν κι' ἔτσι περνοῦσαν.

Μιὰ μέρα λέει τὸ παιδί τῆς μάννας του :

— Μάννα, ἔμας ἡ κότα μᾶς ἔκανε τόσα καλὰ και μεῖς δὲν τῆς κάναμε ἀκόμη τίποτε.

— Καί τί να τῆς κάνουμε, παιδάκι μου ;

— Να τῆς ἐτοιμάσουμε ἓνα ζευγάρι παπούτσια, γιὰ να μὴν περπατάει ξυπόλητη.

— Δίκιο ἔχεις, παιδάκι μου, αὐριο να τὴν πᾶς σὺν παπουτσή να τῆς φτιάσει παπούτσια.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ παίρνει τὸ παιδί τὴν κότα και πᾶει σὺν παπουτσή.

— Γεῖά σου, μάστορη.

— Καλὸς τὸ παιδί μου, τί θέλεις κατὰ δῶ ;

— Ἦρθα να μοῦ ἐτοιμάσεις ἓνα ζευγάρι παπούτσια γιὰ τὴν κότα μου.

— Μπα σὲ καλὸ σου, ἐδῶ οἱ ἀν-

θρωποι δὲν κάνουν παπούτσια και σὺ θὰ κάνεις τῆς κότας ;

— Ἀμ' αὐτὴ ἡ κότα δὲν εἶναι σὺν τις ἄλλες. Τῆς λέω «κάτσε, κάτσε, κότα μου», και κάθεται και μοῦ κάνει χρυσὰ αυγά.

— Βρὲ τί λές ! Ἀμ' τότε ὅχι παπούτσια πρέπει να τῆς κάνεις ἀλλὰ και φουστάνια. Μόνο να μοῦ τὴν ἀφήσεις ἐδῶ γιὰ να τῆς πάρω μέτρο και τὰ παπούτσια αὐριο θὰ τᾶξεις.

Φεύγει τὸ παιδί κι' ἀφήνει τὴν κότα. Ὁ παπουτσης σὺν ἐφυγε λέει μέσα του :

— Μωρὲ νᾶν' ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ μοῦ λέει, ἢ μὴ με πέρασε γιὰ κανένα βλάκα ;

Λέει λοιπὸν τῆς κότας, «κάτσε, κάτσε, κότα μου» κι' ἐκείνη κάθεται και τοῦ κάνει ἓνα χρυσὸ αυγό.

— Μπρὲ γιὰ τὸ Θεό, λέει ὁ παπουτσης, αὐτὴ ἡ κότα δὲν τοῦ ἀξίζει τοῦτου τοῦ βλάκα, πρέπει να τὴν ἔχω γῶ.

Παίρνει λοιπὸν τὴν κότα και τὴν πᾶει σπῖτι του και βρίσκει μιὰν ἄλλην ὁμοία μ' αὐτὴ και τὴν φέρνει σὺν μαγαζί και τῆς παίρνει μέτρο και φτιάχνει τὰ παπούτσια.

Ἐρχεται τὸ ἄλλο πρωτὶ τὸ παιδί.

— Ἔτοιμα τὰ παπούτσια ;

— Ἔτοιμα.

Παίρνει, τὴν κότα μαζί με τὰ παπούτσια και πᾶει σπῖτι του.

Σὲ δυο-τρὲς μέρες σωθῆκανε τὰ λεπτὰ ποῦ εἶχανε και, λέει ἡ γριά τοῦ γιόυ της :

— Δὲν βάζεις τὴν κότα, παιδάκι μου, να κάνει κανένα αυγό γιὰ να τὸ πουλήσεις ;

Βάζει τὸ παιδί τὴν κότα να κάνει τ' αυγό ἀλλὰ κείνη ἀντὶ γι' αυγό τοῦ λέρωσε τὸ πάτωμα. Τὴν ξαναβάζει, πάλι τὰ ἴδια.

— Ἀχ μάννα μου, λέει, μᾶς τὴν ἀλλάξανε τὴν κότα.

— Τί να κάνουμε, παιδάκι μου, τοῦ λέει ἡ μάννα του, τώρα γιὰ να τὴν ζητήσεις δὲν στὴν ξαναδίνουν, μόνο ἀνέδα πάνω στὴ φασολιά να κόψεις κανένα φασόλι γιὰ να φᾶμε τίποτα τὸ μεσημέρι.

Πᾶει τὸ παιδί στὴ φασολιά κι' ἄρχισε να σκαρφαλώνει.

Ἀκούει μιὰ φωνάρα :

— Μὴ μ' ἀγγίζεις !

Πῆγε τὸ παιδί να κατέβει ἀλλὰ πάλι φοβήθηκε τὴ μάννα του και ἀνέβηκε πᾶρα πάνω.

Τὸν βλέπει ὁ Ἀράνης και τοῦ λέει :

— Βρὲ πάλι ἦρθες ἐδῶ ; Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

— Τί να θέλω ποῦ μοῦ κλέψανε τὴν κότα και δὲν ἔχω ψωμί να φάω ;

— Ἀμ' σὺν ἀφῆσες και σοῦ τὴν κλέψανε καλὰ να πάθεις. Ἀλλὰ πάλι σὲ λυπᾶμαι και δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι. Πᾶρε αὐτὸ τὸ τουβαλίθι (*) κι' ἔτσι τοῦ λές «Στρώσου, τουβαλίθι μου» αὐτὸ θὰ γεμίζει φαγιὰ λογιῶν λογιῶν και θὰ τρώτε ὅσο θέλετε.

Παίρνει τὸ παιδί τὸ τουβαλίθι και πᾶει ὁλος χαρὰ στὴ μάννα του.

— Μοῦφερες τὰ φασόλια παιδάκι μου ;

— Όχι, μάννα μου, σοῦφερα ἓνα τουβαλίθι.

— Ἀμ' τί να τὸ κάνουμε τὸ τουβαλίθι παιδάκι μου, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε φαῖ να βάλουμε ἐπάνω του ;

— Ἀμ' αὐτὸ τὸ τουβαλίθι ἄμα τοῦ πᾶς «στρώσου, τουβαλίθι μου» γεμίζει μόνο του φαγιὰ.

— Γιὰ μίλα καλὰ. Δὲν δοκιμάζουμε ;

Στρώνουν τὸ τουβαλίθι ἐπάνω σὺν τραπέζι και τοῦ λένε :

— Στρώσου, τουβαλίθι μου.

Ἀμέσως ἐγέμισε τὸ τουβαλίθι, κάτι ὠραία φαγιὰ ποῦ λιγωνόσουν να τὰ βλέπεις. Τί γαλόπουλα, τί κοτόπουλα, τί πέρδικες ψητές, τί μπρμπουνία, και ὅ,τι πράμα βάλει ὁ νοῦς σου.

Και κάτι σερβίτσια ὀλόχρυσα, ἀπ' τὸ πιάτο ὡς τὸ πηροῦνι.

Στρώνεται ἡ γριά με τὸν γιό της σὺν φαῖ και κάθησαν και φάγανε ὅσο δὲν εἶχαν φάει ποτὲ τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΚΕΦΑΛΟΣ

Τοῦ θαλασσινοῦ ποιητῆ ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗ

Θαλασσινό, μὰ και τῆς λίμνης ψάρι με δίχως δόντια ὁ κεφαλὸς σὺν σκόμα σβέλτος, λιμάρης, μ' ὀλόλαμπρο χῶμα και παμπόνηρος, ὅλο βολτατίζει.

Ποτὲς δὲν εἶδα ψάρι να σαλτάρει τόσο ψηλὰ, μὰ και μακρὰ. Σὺν κόμμα, καλαμωτὸ πλεμάτι ὡς δει τὸ σῶμα λυγὰ και πίσω ἀπ' ὅ,τι βρεῖ φερμάρε.

Δὲν μπάφα, ἀπλὰ τὸν θηλυκὸ κι' ἄ

τὸ εὐωδιαστὸ αὐγοτάραχο, εὐωδιάζει ὁ ἀρσενικὸς σὺν γένση κι' ὑπερέχει

Στὲς θολωσιὲς τοῦ χειμῶνα, σὰ βρέχει λιμὰ τότε τσιμπᾷ ἀπ' τὴν ἀμφιλύκη ὡς τὸ δειλὶ, μὰ μόνο σὲ σκουλήκι.

+ ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

* Τουβαλίθι εἶναι τὸ τραπεζομάντηλο.

1.— Αἰμὰ τότε τσιμπᾷ. Ὁ Κεφαλὸς φαρεῦται και με ψιλὴ τοῖχιν βόλτα πετιοῖται και με πολὺ ψιλὸ ἀγκίστροι ποῦναι δεμένο στὴν ἀκροῖα της. Εἶναι γνωστὸ πῶς ποτὲ του δὲν φέρεται ἀμέσως σὺν δόλωμα, τὸ πιπιλίζει μονάχα σιγὰ σιγὰ (λιμὰ) ἔως δὲν πιασθεῖ τὰ σκουλήκια ποῦ δολώνουνε τὰ βράκονα ἐξῶ ἀπὸ τὴ θάλασσα μὰ πάλι σ' ἀφροσύνη, κάτω ἀπὸ πέτρες ἢ σκάβοντας στὴν ἄμμο.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἡ Ἀνθέα ἔκανε νόημα σὺν κορίτσι ποῦ στεκότανε λίγο παραπέρα και δὲν εἶχε πᾶψει να κοιτάζει ἐπίμονα τὰ παιδιὰ.

Ἐκεῖνο ἔτρεξε πρόσχαρο νάρθει.

— Πές μας πῶς φτιάχνετε τὰ πέτρινα στολιδία ; τὴ ρώτησε ὁ Κύριλλος.

— Τὰ φτιάχνουμε με ἄλλες πέτρες, ποῦ γίνονται σὺν ἐργαλεῖα ἀπὸ μᾶς τοὺς ἱδίους.

— Δὲν ἔχετε ἐργαλεῖα ἀπὸ σίδερο ;

— Σίδερο ; ἀπόρησε τὸ κορίτσι. Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις να πᾶς.

Ἦταν ἡ πρώτη λέξη ποῦ δὲν καταλάβαινε.

— Ὅλα τὰ ἐργαλεῖα σᾶς εἶναι πέτρινα ; ξαναρώτησε ὁ Κύριλλος.

— Φυσικά, εἶπε τὸ κορίτσι ἀνοιγώντας με ἀπορία τὰ μάτια.

Ἐθέλα να εἶχα πολὺ καιρὸ να σᾶς περιγράψω αὐτὴ τὴ συζήτηση.

Τὰ ἐγγλεζόπουλα, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά θέλανε να μάθουνε τί γινόντανε σ' αὐτὸ τὸν τόπο, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη θέλανε να μιλήσουνε γιὰ τὴ δικιά τους Πατρίδα και γιὰ ὅλα τὰ καλὰ ποῦ εἶχανε σὺν τόπο τους.

Ἀπαράλλαχτα, ὅπως κάνετε ἄμα γυρίζετε ἀπὸ τις διακοπὲς σᾶς, και θέλετε να πᾶτε και να μάθετε, σὲ μιὰ στιγμή, ὅλα τὰ νέα.

Ὅσο προχωροῦσε ἡ συζήτηση, τὰ παιδιὰ, βλέπανε πῶς τὸ κορίτσι ὅλο και πιὸ πολλές λέξεις δὲν καταλάβαινε, και γι' αὐτὸ σταματήσανε να τῆς ἐξηγοῦνε τὰ διάφορα ἀντικείμενα ποῦ εἶχανε σὺν Λονδίνο και ποῦ τὰ θεωροῦσαν ἀπαραίτητα, γιὰτι εἶδανε πῶς πραγματικὰ θὰ μπορούσανε να ζήσουνε ἀξίολογα και χωρὶς αὐτὰ.

Τὸ κορίτσι τοὺς ἔδειξε πῶς χτίζανε τις καλύδες, και καθὼς κείνη τὴν ἡμέρα φτιάχνανε μιὰ καινούργια, τὰ παιδιὰ βρήκανε τὴν εὐκαιρία να παρακολουθήσουνε τὸ χτίσιμό της.

Ἦταν ἐντελὲς διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ σημερινό.

Μπήγανε σὺν χῶμα ξύλα μακρὰ, και κλείνανε τὸ χῶρο ποῦ θὰ εἶχε

ἡ καλύδα. Ὑστερα βάζανε μιὰ δεύτερη σειρὰ ξύλα, κι' ἔπειτα μιὰ τρίτη.

Τὰ διάμεσα τὰ γεμίζανε με θάμνους και κλαδιά, και τὰ πασπαλίζανε με μιὰ ἄσπρη λάσπη, ποῦ τὴν πατοῦσανε πρώτα με τὰ πόδια τους ὡς ποῦ να δουλευτεῖ καλὰ και να γίνε σὺν κόλλα.

Τὸ κορίτσι τοὺς μίλησε γιὰ τὸ κυνήγι, ποῦ γινόντανε με πέτρινα βέλη και σπαθιά, και τοὺς εἶπε πῶς φτιάχνανε βάρκες ἀπὸ κορμούς δέντρων.

Τοὺς ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ ξεχωριστὴ καλύδα σὺν μέση ; ρώτησε ἡ Ἀνθέα δείχνοντας σὺν κέντρο τοῦ χωριοῦ.

— Εἶναι ὁ μυστικὸς ἱερὸς τόπος, εἶπε ψιθυριστὰ και φοβισμένα τὸ κορίτσι. Κανείς δὲ μπαίνει μέσα, κι' οὔτε ξέρει τί βρίσκεται ἐκεῖ.

Μόνο ὁ ἀρχηγὸς μας ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

— Μοῦ φαίνεται, πῶς ἐσὺ ξέρεις τὸ μυστικὸ εἶπε ὁ Κύριλλος κοιτάζοντας ἐρωτικὰ τὸ κορίτσι.

— Ἀν μᾶς τὸ πᾶς, θὰ σοῦ δώσω αὐτὸ, εἶπε ἡ Ἀνθέα βγάζοντας ἀπὸ τὸ δάχτυλό της ἓνα μαργαριταρένιο δαχτυλίδι.

— Θὰ σᾶς τὸ πᾶς, εἶπε τὸ κορίτσι, ἀρπάζοντας τὸ δαχτυλίδι. Ὁ πατέρας μου, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγούς.

Ἐγὼ ξέρω ἓνα μαγεμένο νερό, ποῦ κάνει τὸν πατέρα μου και μι-

λάει σὺν ὕπνο του. Τὸν πότισα, και τὸν ἔκανα να μιλήσει. Θὰ σᾶς τὸ πᾶς τὸ μυστικὸ. Μὰ ἀν τὸ μάθουνε θὰ με σκοτώσουν. Μέσα ἐκεῖ βρίσκεται ἓνα Μαγικὸ Φυλαχτό. Κανένας δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ ἦρθε.

— Ἐσὺ τὸ εἶδες ; ρώτησε ἡ Ἀνθέα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ μικρή.

— Μήπως μοιάζει μ' αὐτὸ ; ρώτησε ἡ Τζέννη δείχνοντας τὸ φυλαχτό.

Τὸ κορίτσι ἔγινε ἀσπροκίτρινο.

— Κρύψτε το ! Κρύψτε το ! ψιθύρισε. Πρέπει να τὸ ξαναβάζετε σὺν θέση του. Θὰ μᾶς σκοτώσουνε ὅλους ! Ἐσᾶς, γιὰτι τὸ πήρατε, και μένα, γιὰτι ἤξερα τὸ μυστικὸ ! Ἀλλοίμονο !

Γιὰτι νάρητε ἐδῶ πέρα ;

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε ὁ Κύριλλος. Δὲ θὰ τὸ μάθουνε. Ἡ Τζέννη δὲ θὰ ξανακάνει τὴν ἀπερισκεψία να τὸ δείξει. Ἀλλοῖως τὸ ξέρω, εἶμαστε χαμένοι. Καί τώρα, πές μου . . .

Μὰ δὲν πρόφτασε να τελειώσει τὴν ἐρώτησή του.

Ἐνας ὁρβυδὸς ἀκούστηκε και κάποιος μπήκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ φράχτη.

— Πολλοὶ ἐχθροὶ πᾶσαν ἀπάνω μας, φώναξε λαχανιασμένος. Ἐτοιμαστήτε γιὰ να τοὺς χτυπήσουμε.

Ἡ ἀναπνοή του σταμάτησε. Ἐπλῶσε σὺν ἄμμο σὰ λιποθυμῶν.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

Ἐκεῖνος ἔδειξε χίλια δυὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα ἀπὸ ὁστρακο και

διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία ἐργαλεῖα και

ἄλλα ἄλλα.

— «Ω! Άς γυρίσουμε σπῆτι, εἶπε ἡ Τζέννη φειδισμένα.

Σήκωσε ξαφνικά τὸ χέρι της κρατώντας τὸ φυλαχτό.

Εὐτυχῶς ὅλοι ἦταν ἀπασχολημένοι μὲ τὴν εἶδηση, καὶ δὲν τὴν προσέβλεπε.

— Πές, τὴ μαγικὴ λέξη, εἶπε ἡ Ἀνθέα στὴ Τζέννη.

Ἡ Τζέννη τὴν πρόφερε βιαστικά, μὰ τίποτα δὲ γίνηκε.

— Γύρισε τὸ χέρι σου στὴν Ἀνατολή, εἶπε ὁ Ρόμπερτ.

— Πῶ εἶναι ἡ Ἀνατολή, εἶπε ἡ Τζέννη; γυρίζοντας ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, σαστισμένη.

Κανένας τους δὲν ἤξερε. Ἀνοίξαντε τὸ καλάθι νὰ ρωτήσουνε τὸν Ψάμμεντ.

Τὸ καλάθι ἦταν ἄδειο.

— Κρύψτε τὸ φυλαχτό! Κρύψτε το! ψιθύριζε ἀδιάκοπα τὸ κορίτσι.

Ὁ Κύριλλος, ἔκανε μιὰ προσπάθεια, στηλώθηκε στὰ πόδια του μὲ δύναμη, καὶ πῆρε ἕνα ὕψος ὅσο μποροῦσε πρὶν γενναῖο.

— Τζέννη, κρύψε τὸ φυλαχτό, εἶπε ἐπιταχτικά. Δὲν προφταίνουμε πιά. Τώρα θὰ μείνουμε ἐδῶ, καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνηι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Η ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ἡ θέση τους ἦτανε τρομερή. Τέσσερα παιδιά ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γεννημένα στὸ 1905, καὶ ποὺ κατοικοῦσαν στὸ Λονδίνο, νὰ βρεθοῦνε στὴν Αἴγυπτο στὴν ἐποχὴ τοῦ 6000 π. Χ. χωρὶς κάμμιὰ ἐλπίδα νὰ γυρίσουνε στὸν τόπο τους καὶ στὴν ἐποχὴ τους!

Ἀφοῦ δὲν προφτάσανε νὰ βροῦνε τὴν Ἀνατολή, τὸ φυλαχτό δὲ θὰ θαυματουργοῦσε.

Ὁ Ψάμμεντ εἶχε γλυστρήσει ἐξω ἀπὸ τὸ καλάθι, κρυφὴ ἀπὸ τὰ παιδιά, καὶ τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει ἄνθρωπο.

Ὁ ἐχθρὸς πλησίαζε.

Θὰ γινότανε μάχη. Οἱ ἄνθρωποι σκοτώνονται σὲς μαχες, καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν ἦν καθόλου εὐχάριστη γιὰ τὰ καυμένα τὰ παιδιά.

Ὁ ἄνθρωπος πρὶν φέρει τὴν εὐδηση ἦτανε ἀκίμα ξαπλωμένος σὲν ἄμμο. Ἡ γλῶσσα του κρεμόταν ἐξω ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ ἡ ἀναπνοή του ἦτανε δύσκολη καὶ κομμένη.

Ὅλοι τρέχανε ἐδῶ καὶ κεῖ. Κλείνανε τὶς τρύπες τοῦ φράχτη μὲ ἀγκάθια καὶ χάρτα, ποὺ τὰ κοουβαλοῦσαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο σωρὸ, καμωμένο ἐπὶ τέρας γιὰ ὦρα ἀνάγκης.

Ἡ Τζέννη δάγκωνε τὰ χεῖλιά της γιὰ νὰ μὴν κλάψει. Ὁ Ρόμπερτ ἐ-

δγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πιστολάκι καὶ τὸ γέμισε καψούλια. Ἦταν τὸ μοναδικὸ ὅπλο ποὺ εἶχαν τὰ παιδιά.

Ὁ Κύριλλος ἔλυσε τὴ ζώνη του καὶ τὴν τίναξε δυὸ φορές στὸν ἄερα, καὶ ἔδωσε σὲς ἄκρες κόμπους.

Ἡ Ἀνθέα μὴ ξέροντας τί νὰ κάνει, πῆρε τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα ἀπὸ τὶς μπουτονιέρες τῶν παιδιῶν, ἔκοψε τὶς ἄκρες τους, καὶ τὰ βάλει σὲ μιὰ γλάστρα μὲ νερό, στὴ σκιά μιᾶς πέτρας. Εἶχε τρέλλα μὲ τὰ λουλούδια.

— Ἀκοῦστε παιδιά, εἶπε στοὺς ἄλλους ἡ Ἀνθέα, μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Ψάμμεντ κάτ' ἔχει φροντίζει γιὰ μᾶς. Δὲν πιστεύω πῶς μποροῦσε νὰ μᾶς ἄφινε ἔτσι μόνους καὶ μάλιστα χαμένους στὸ παρελθόν! Δὲ θὰ τῷ κανε ὁ Ψάμμεντ. τέτοιο πῶμα!

Ἡ Τζέννη, γιὰ τὴν ὥρα, τᾶχε

καταφέρει νὰ μὴν ἀρχίσει ἀκόμα τὰ κλάμματα.

— Τί θὰ κάνουμε, λοιπόν; ρώτησε ὁ Ρόμπερτ.

— Πρὶν τὸ παρὸν τίποτα, εἶπε ὁ Κύριλλος. Νάχουμε μόνο τὰ αὐτιά καὶ τ' μάτια μας ἀνοιχτά.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ (ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

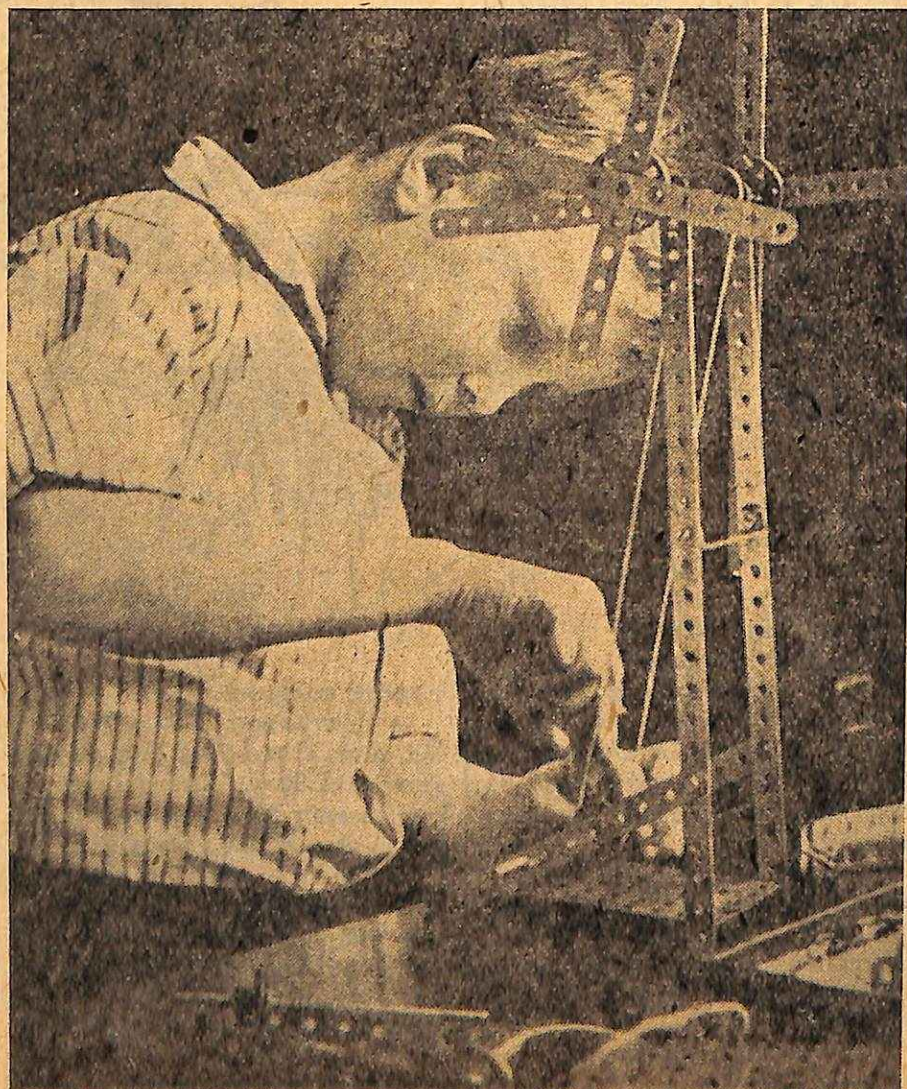
15. ΣΚΩΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ

Ἦναι γιὰ τὸν σκώληκα καὶ τὸν αλώπηκα. Ὁ σκώληκας ἔχει ἕνα σκαλιόριζ' ἕνα σκούληκα ὡς βγήκε ἀπὸ τὸ χῶμα.

Κι' ἡ Ἀλεπού σὺν τ' ἄλλοις φωνάζει:—Μπα τρομάρα σου!... Καὶ δὲν γιαντρεῖς φουκαρά! πρῶτα τὴν κουτσάμαρά σου;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ μικρὸς μηχανικός

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Στὴ λίμνη Σαπένια τῆς Ἀμερικῆς, ὑπάρχει ἕνα εἶδος βατράχων ποὺ δὲν βρισκεται πουθενά ἄλλοι στὸν κόσμον.

Οἱ βάτραχοι αὗτοι εἶναι τεράστιοι, ἔχουν χεῖρα κάτασπρη μὲ μαῦρες βο-

λες καὶ μάτια πράσινα. Γιὰ νὰ μὴ λείψει τὸ σπάνιο αὐτὸ εἶδος τῶν βατράχων, οἱ Ἀμερικανοὶ—ποιοὶ ἄλλοι;—τοὺς δίνουν ὅλα τὰ μέσα νὰ ζήσουν σὺν πρὶγκηπες; Π.χ. ἐνῶ πουθενά ἄλλου σχεδὸν δὲν ὑπάρχουν μύγες στὴν Ἀμερικὴ, ἡ λίμνη Σαπένια εἶναι γεμάτη γιὰ νὰ κολατίζουσιν οἱ βάτραχοι. Ὑπάρχουν ἀκόμα μικροσκοπικὲς... ὀμπρέλλες γιὰ νὰ μὴν τοὺς καίει ὁ ἥλιος ὅταν βγαίνουν ἀπ' τὸ νερό. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως εἶναι ὅτι ὑπάρχουν εἰδικοὶ βατραχολόγοι, ποὺ δίνουν στοὺς προστατευομένους τοὺς νὰ... καπνίσουν! Σὰς φαίνεται παράξενο; Κι' ὅμως κι' οἱ δικοὶ μας βάτραχοι ἔχουν ἀδυναμία στὸ κάπνισμα!

©©

ΕΝΑΣ ΣΚΙΕΡ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ὁ Μόντι, δὲν εἶναι παραπάνω ἀπὸ δώδεκα χρονῶν. Κι' ὅμως μέχρι σήμερον ἔχει πάρει μέρος σὲ τριάντα σπουδαιότατα ἀγωνίσματα σκί, πάνω στὸ Νταβόσ. Τὶς προάλλες ἀνώνιστηκε μὲ τὸν ἄσσο τῶν σκίερς, Τζιοβάνι Φεράτι, καὶ ἦρθε πρῶτος μὲ διαφορά ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, σὲ δρόμο ἐξήντα χιλιομέτρων. Οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἑλβετίας, τὸ ὄνομάζουσιν «παῖδι-θαῦμα» καὶ δὲν εἶναι ψέμματα. Γιὰ τὸ Μόντι, μὲ τὰ δώδεκα μῆνη χρόνια του, ἔχει πνεύμονες

σιδερένιους γιὰ νὰ ἀντέχει στὸ κατέβαση, δίχως νὰ παθαίνει τὸ παραμικρό, ἀπ' τὶς πανύψηλες κορφές τῶν Ἑλβετικῶν βουνῶν. Ὁ μικρὸς αὐτὸς Ἑλβετός, εἶναι σήμερον τὸ ἀγαπημένο παιδί ὅλων τῶν διασημότερων σκίερς, γιὰ τὸ ἐκτός ποὺ εἶναι ἕνα συμπαθέστατο ἀγόρι, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τοὺς βγάλει ἀσπροπρόσωπους στοὺς ἀγῶνες ποὺ θὰ γίνουν τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, μὲ τοὺς Νορβηγούς.

ΜΙΑ ΧΕΛΩΝΑ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΥΣΕ

Τὰ παιδιά ἑνὸς φτωχοῦ περιολάρη, εἶχαν βρεῖ μιὰ μέρα μιὰ ψόφια χελώνα, ἀνάμεσα σὲ κάτι ξερά χόρτα. Τὴν πῆραν, λοιπόν, στὸ σπιτάκι τους γιὰ νὰ τὴν καθυρίσουν ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ της καὶ νὰ κρατήσουν τὸ δασυκό της ποὺ ἦταν πολὺ ὀμορφο. Ἀλλὰ προτοῦ ἀρχίσουν τὴ δουλιὰ τους, ἦρθε ἕνας θεῖος τους καὶ τὰ πῆρε μαζί του στὸ Στρομπολὶ τῆς Ἰταλίας, ποὺ ἦταν τὸ χωριὸ του, γιὰ νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι τους. Παράτησαν λοιπόν τὴ χελώνα πάνω σ' ἕνα παλιὸ ἐρμάρι καὶ ἀκολούθησαν τὸ θεῖό τους. Ἐλειψαν τρεῖς μῆνες περίπου κι' ὅταν ἕνα πρωτὶ ἐπέστρεψαν στὸ σπίτι τους, βρῆκαν τὴ χελώνα σὴν ἴδιαν ἀκριβῶς θέσει ποὺ τὴν εἶχαν ἀφήσει ὅταν ἔφυγαν. Ἀποφάσισαν τότε νὰ τὴν καθυρίσουν, ἀλλὰ ὅταν τὴν πῆραν στὰ χεῖριά τους, ἡ χελώνα ἀνοίξε τὰ μάτια της, κοίτηξε τὸ λαιμὸ της καὶ τόβιλε στὰ... πόδια! Τρομαγμένα τὰ δυὸ παιδιά, ἔβγαλαν τὶς φωνές πῶς ἡ ψόφια χελώνα ζωντάνεψε! Τί εἶχε συμβεῖ; Ἀπλούστατα,

ὑπάρχει μιὰ περίοδο τοῦ χρόνου ποὺ οἱ χελῶνες νοσώνουνται γιὰ πολλοὺς μῆνες. Αὐτὸ βέβαια δὲν τ' ὀξερν τὰ παιδιά καὶ τὴν ἔπαθαν ὅπως τόσοι καὶ τόσοι, ποὺ δὲν γνωρίζουν ὅτι οἱ χελῶνες «Κόκραν» πέφτουν σὲ βαθύτατο ὕπνο ποὺ κανένα κανόνι δὲν μπορεῖ νὰ τὶς ξυπνήσει ἂν δὲν ἔρθε ἡ ὥρα τους.

©©

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΣΚΥΛΙ

Ὁ Σπᾶκ, εἶναι ἕνας ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ. Ἀναλαμβάνει καὶ τὶς δυσκολότερες υποθέσεις, φτάνει νὰ... πληρωθεῖ καλά! Μὴ γελᾷτε! Τ' ἀφεντικὸ του, ἕνας ἔξυπνος Σκοτσέζος, ὑπογράφει ἕνα χαρτί μὲ κείνον ποὺ θέλει νὰ τοῦ βρεῖ τίποτα κλεμμένα. ἢ κανένα χαμένο σενεβὴ κλπ. καὶ ὁ Σπᾶκ, τὸ πολὺ σὲ μιὰ ἐβδομάδα ἔχει τελειώσει τὴ δουλιὰ του. Καὶ νὰ πῶς τὸ κατορθώνει: Ὁ γέρο Μπλέικ, τ' ἀφεντικὸ του, ἀφοῦ ἀκούσει προσεκτικὰ τὴν ὑπόθεσιν μιᾶς κλοπῆς, ἂς υποθέσουμε, δίνει στὸ Σπᾶκ ἕνα ἀντικείμενο ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχει ἐξακριβωθεῖ ὅτι ἔχει ἀγγίξει ὁ κλέφτης. Ὁ Σπᾶκ τὸ μυρίζει, τεντώνει τ' αὐτιά του, βάζει κατόπιν τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια του καὶ γίνεται ἀφαντὸς! Σὲ μιὰ, σὲ δυὸ, σὲ τρεῖς τὸ πολὺ μέρες, παρουσιάζεται στ' ἀφεντικὸ του... χαμογελαστός. Ἐκεῖνος τότε τὸν δίνει μὲ μιὰ ἀλυσίδα, φωνάζει ἕναν ὁστινὸν καὶ μπρὸς ὁ Σπᾶκ, πίσω αὐτοὶ βρισκόνται τὸν κλέφτη! Γιὰ τὸ σκυλί, σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ λείπει, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ γυρεῖ μὲ τὴ μυρουδιά τὸν ἐνοχο. Ὅταν τὸν ἀνακαλύ-

ψει—σὲ κανένα καταγώγιο συνήθως—τὸν παρακολουθεῖ ἐπίμονα, μαθαίνει ποῦ κάθεται, ποῦ συχνάζει, μὲ ποιὸν συναναστρέφεται καὶ κατόπι ἐπιστρέφει στο γέρο Μπλέικ γιὰ νὰ τοῦ τὸν ὑπο-

δείξει. Ὁ Σπᾶκ, δὲν πέφτει ποτέ του ἐξω, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Κρατικὴ ἀστυνομία τὸν μεταχειρίζεται σὲ ὑποθέσεις σοβαρές. Πολλοὶ ἐπεχείρησαν ν' ἀγοράσουν αὐτὸ τὸ ἐξαίρετικὸ σκυλί, ἀλλὰ ὁ γέρο Μπλέικ, δὲν τὸ ἀποχωρίζεται γιὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου. Καὶ δὲν ἔχει ἀδικο!

©©

Ο ΤΑΡΑΝΔΟΣ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΕΡΑΤΑ

Ψηλά στὴ Λαπωνία καὶ πέρα ἀπὸ τὸ Μπόρις, μὲ τὰ ἀπέραντα δάση τῶν σημίδων καὶ τὶς παγωμένες ἐκτάσεις τῆς γῆς, ζεῖ ἕνας τάρανδος ποὺ οἱ Λαπωνέζοι τὸν ὀνομάζουν «Ζηρακινγῶ» δηλαδή, ὁ «Μοναδικός». Καὶ τ' ὄνομα αὐτὸ πραγματικὰ τοῦ ἀξίζει, γιὰ τὸ τάρανδος αὐτὸς ἔχει... χρυσὰ κέρατα. Πολλοὶ κυνηγοὶ, βεβαιώνουν πῶς τὸν εἶδαν νὰ βόσκει ἡσυχος καὶ θαμπώθηκαν ἀπὸ τὸ παράξενο θέαμα ποὺ παρουσίαζε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀλλὰ μ' ὅλο ποὺ ὁ τάρανδος αὐτὸς πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ «μοναδικοῦ» ὥστόσο στὰ κυνηγετικὰ χρονικά τῶν Λαπωνέζων, ὑπάρχουν ἀφθονοὶ τέτοιες περιπτώσεις. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, ὅτι κανένας ἀπ' τοὺς κυνηγούς δὲν ἐπιχείρησε νὰ σκοτώσει ἕναν τέτοιον τάρανδο, γιὰ τὴν προληπτικὴ καθὼς εἶναι—ὅπως οἱ περισσότεροι λαοὶ τοῦ Βορρᾶ—νομίζουν ὅτι σκοτώνοντάς τον θὰ πέσει φοβερὸ θανάτικὸ στὴ χώρα τους.

Ἔτσι το μυστήριο παραμένει μυστήριο καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ἂν ὁ τάρανδος ἔχει πράγματι χρυσὰ κέρατα ἢ τὰ μάτια τῶν Λαπωνέζων δημιουργοὺν φανταστικὰς εἰκόνας χρυσασφιοῦ. Γιὰ τὸ, ὅπως τουλάχιστον μᾶς διδάσκει ἡ ζωολογία, ποτέ δὲν παρουσιάστηκε στὸν πλανήτη μας πλάσμα ζωντανὸ ποὺ νὰ ἀποτελεῖται—ἔστω κι' ὡς πρὸς τὰ κέρατά του μόνον—ἀπὸ ἀληθινὸ χρυσάφι. Ὁ θρύλος εἶναι πάντα θρύλος κι' οἱ ἄνθρωποι πάντα μαρσά!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Είναι δράκοι! Είναι δράκοι! Έμπηξε τις φωνές η Λευκή. Έρχονται σίγουρα να μας φάνε...

Η Άννούλα προσπάθησε να καθησυχάσει τη μικρή. Άλλα και η ίδια ένοιωσε τον έαυτό της πολύ ταραγμένο. Ο περίεργος θόρυβος εξακολουθούσε στο κατάστρωμα, ρυθμικός, παράξενος, που χτυπούσε από τρεις άπανωτες φορές κατά διαλείμματα:

— Τόκ! Τόκ! Τόκ!

Ο Ντίκ Γκόντον δεν μπόρεσε να κρατήσει άλλο. Πέταξε το χάρτη σε μια γωνιά και σηκώθηκε με μάτια που λάμπανε από θέληση κι αποφασιστικότητα. Ο άγνωστος εχθρός που κυκλοφορούσε τέτοια ώρα πάνω στο καράβι, με πολλή δυσκολία θ' αντιμετώπιζε την ήρωϊκή καρδιά του μικρού αγόριου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙV

ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Η Λευκή, στην άγκαλιά της Άννούλας, έτρεμε σαν το ψάρι. Η μεγαλύτερη προσπαθούσε να δώσει θάρρος στη μικρή, όμως και η ίδια δε βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση. Χλωμή και με ιδρωμένες παλάμες χάιδευε το ξανθό κεφαλάκι του κοριτσιού και με λόγια γλυκά και σιγανά προσπαθούσε να την ησυχάσει. Ο κόπος της όμως πήγαινε χαμένος. Η Λευκή εξακολουθούσε να τουρτουρίζει απ' το φόβο της και τα δοντάκια της χτυπούσαν έτσι που νόμιζες ότι θα σπάσουν.

— Ήσυχασε μωρό μου, της έλεγε τρυφερά η Άννούλα, δεν είναι τίποτα πάνω στο κατάστρωμα. Σηκώθηκε ο άέρας και φαίνεται πως θα χτυπάει κανένα σίδερο κρεμασμένο στα σκονιιά του καραβιού.

— Μοῦ λές ψέμματα, έκανε η Λευκή κλαίγοντας, γιατί και σὺ φοβάσαι!

— Γιατί να σου πω ψέμματα; Ποιος μπορεί νάρθει εδώ στην έρημιά μας;

— Όχι, όχι, λές ψέμματα! έπαινε η μικρή. Και σὺ φοβάσαι... είσαι κίτρινη και τὰ χέρια σου είναι παγωμένα!

— Θα πάω να δω τι συμβαίνει, είπε αποφασιστικά ο Ντίκ. Εσύ Άννούλα να μὴν κινηθείς

ἀπὸ δὴ μέσα ὡς πὺ νὰ γυρίσω. Τὸ κορίτσι παράτησε τὴ μικρὴ καὶ πετάχτηκε πάνω.

— Μὴ βγείς Ντίκ, τὸν παρακάλεσε μὲ φωνὴ πὺ ἔτρεμε, δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνεβείς πάνω μιὰ καὶ δὲν ξέρουμε ποῖος εἶναι ὁ ἐχθρὸς μας. Μπορεῖ νὰ κινδυνέψεις, μπορεῖ ἀκόμα καὶ νὰ σὲ σκοτώσουν...

Ο Γκόντον τὴν καθησύχασε.

— Θὰ προσέχω Άννούλα, τῆς εἶπε. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἀνθρωπος αὐτὸς πὺ κάνει τὸν περίεργο αὐτὸ θόρυβο στὸ κατάστρωμα.

Η Άννούλα ἔγραφε...

— Ποῦ τὸ ξέρεις; Ἄν εἶναι τίποτα πειρατὲς πὺ ἔχουν ἐδῶ κοντὰ τὴ δρμητήριό τους;

Ο Ντίκ χαμογέλασε.

— Ἄν ἦταν πειρατὲς θὰ ἔμπαιναν μὲ τόσες προφυλάξεις;

— Τότε πρέπει νὰ πιστέψουμε τὴ Λευκή, ἀποκρίθηκε τὸ κορίτσι. Ὅ,τι ἔμωσ κι' ἂν εἶναι σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἀνέβεις πάνω.

Τὸ ἀγόρι ὁμῶς δὲν ἀκούγε πια τὴ φιλί του. Τὰ βήματα θαρρεῖς δλοένα καὶ πλησιάζανε. Ἀνοιξε τὸ συρτάρι τοῦ πατέρα του καὶ πήρε ἕνα περιστρεφὸ μὲ ἐξή σφαίρες. Μὲ

τὸ ἴδιο αὐτὸ ὄπλο, πολλὲς φορές στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ του στὸ Μπόστον μάθαινε σκοποβολὴ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πατέρα του. Ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸ ἀγόρι ἤθελε νὰ γίνεῖ ἕνας Τζι-μαν* γιατί τοῦ ἄρεζε ὁ κίνδυνος κι' ἡ περιπέτεια. Καὶ τὸ ἀποφινὲ γεγονός, μπορεῖ νὰ πει κανεῖς, τὸν ἔκανε περισσότερο νὰ χαρεῖ παρὰ νὰ τρομάξει. Ἡ Άννούλα ὁμῶς μόλις εἶδε τὸ πιστόλι στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ χλώμιασε ἀκόμα πῶς καὶ τραβήχτηκε στὴ γωνιά τῆς καμπίνας προστατεύοντας μὲ τὸ σῶμα της τὴ μικροῦλα πὺ ἔκλαιγε ἀσταμάτητα.

— Ω, Ντίκ, τοῦ φώναξε, τὸ νοῦ σου νὰ μὴν πάρει φωτιά!

— Μὴ φοβάσαι, ἀγαπητὴ Άννούλα, τῆς εἶπε βγαίνοντας, δὲν ἔχω ὅπ' ὅφει νὰ σκοτώσω κανένα ὄποιος κι' ἂν εἶναι αὐτός. Κι' ἂν παίρνω τὸ πιστόλι μαζί μου εἶναι γιὰ νὰ προφυλάξω πρῶτα ἐσῆς...

Βγήκε ἀκροπατώντας καὶ κάνοντας πολὺ σιγά, σὰ νὰ φοβόταν μὴν τρομάξει τὸν ἄγνωστο καὶ φύγει προτὺ προλάβει νὰ μετρηθεῖ μαζί του. Ὅταν ὁμῶς ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα δὲν εἶδε τίποτα τὸ ὑποπτό. Μιὰ παράξενη ἡσυχία ἀπλωνόταν παντοῦ. Τὰ φύκια φωσφορίζαν ἕνα γύρω. Οἱ θαλασσοσκῖνοι αὐτοὶ μοιάζανε τώρα ἀνθισμένοι κι' ὁ ἔρημος αὐτὸς κάμπος πὺ πάνω του εἶχε σταθεῖ ἀκίνητο τὸ «Πράνσιγκ» νόμιζες πὺς ἦταν χρυσός. Ἐδῶ καὶ κεῖ, λουρίδες ρόδινες σχηματίζονταν ἀπὸ ρεῖκια. Ἐνα μαργαριταρένιο, ἀπὸ ἀτμούς μαγνάδι, σκέπαζε τὸν οὐρανὸ καὶ κεῖ ψηλά, πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὀμίχλη ταξίδευε ὀλομόναχο τὸ φεγγάρι.

— Ὡς τώρα δὲ βλέπω τίποτα τὸ σπουδαῖο, φημίρισε τὸ γενναῖο ἀγόρι. Ἰσα-Ἰσα πὺ ἡ νύχτα ἀπέψε εἶναι θαῦμα!

Τὴν ἴδια ὁμῶς στιγμὴ, τὸ φεγγάρι χάθηκε πίσω ἀπὸ βαρεῖα σύννεφα κι' ὅλα μὲ μιὰς χαθήκανε ἀπ' τὰ μάτια του. Ἐνα ἀεράκι ἔπαιξε στίς κορφὲς τῶν φυκιῶν. Ἡ βαλτωμένη αὐτὴ θάλασσα ἀναταράχτηκε σύγκορμη καὶ σάμπως ν' ἀνοιχτήκανε χιλιάδες ὁράτα στόματα ἀφῆσε ἕνα παράξενο μουρμούρισμα πὺ ἔκανε τὸ Ντίκ ν' ἀνατριχιάσει.

— Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὅλα

* Τζι-μαν, ἄνθρωπος τῆς τάξης, σχολὴ τῶν Τζι-μαν, ἕνα εἶδος ἀστερομικῆς σχολῆς καταδιώξεως τῶν κακοποιῶν.

ἀλλάζουν ἐδῶ πέρα, ἔκανε πάλι μὸνάχο του τὸ παιδί. Κάτι παράξενο ὁμῶς συμβαίνει γιατί ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου αὐτὸ τὸν περίεργο κρότο.

Ἀπὸ μιὰ σκαλίτσα τοῦ καταστρώματος κατέβηκε στὸ πρῶτο ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ. Δὲν ἀκούγονταν κανένας θόρυβος. Ἐπισκέφθηκε μὲ τὴ σειρὰ ὅλες τὲς ἀποθήκες καὶ ἀνέβοντας ἕνα φανάρι τῆς τσέπης κατέβηκε πῶς κατὼ ἀκόμα. Ἀφοῦ ἀναζήτησε παντοῦ τὸν ὁράτο ἐχθρὸ, πίσω ἀπ' τὰ τσουδάκια, τὲς κάσες, τὲς μηχανὲς καὶ τὰ σκονιιά προχώρησε καὶ ἀκούμπησε τ' αὐτὶ τοῦ στήν κοιλιά τοῦ καραβιοῦ μὲ ὄση προσοχὴ μποροῦσε, γιὰ ν' ἀκούσει τί γινόταν κατὼ ἀπ' τὸ νερό. Βρισκόταν στὸ βῆθος τοῦ σκάφους, ἐντελῶς σκοτεινὰ γιατί τὸ φανάρι τοῦ χάλασε ἄξαφνα καὶ τὸν ἀφῆσε ἀπροστάτευτο ἀπὸ φῶς. Τὸ ἀμπάρι αὐτὸ τοῦ φάνηκε τώρα σὰ μιὰ ἀπαίσια φυλακή. Ὅσο δὲν τὰ σάσισε. Ἐξακολουθούσε νὰκούει τὴ θάλασσα νὰ τρίβει τὴν καρὲνα τοῦ βαποριοῦ. Σὰ νὰ βρισκόταν κάποιος ἄνθρωπος ἐκεῖ κατὼ καὶ μὲ τὴ λίμα στὸ χέρι γρατσούνιζε τὸ σκληρὸ σίδερο.

— Θὰ εἶναι τὰ χταπόδια πὺ ἀκουμποῦν τὲς κεραῖες τους στὸ ἐξωτερικὸ μέταλλο, εἶπε. Αὐτὸ ὁμῶς δὲν ἔχει σημασία!

Πολλὴ ὥρα κάθησε ἐκεῖ γιὰ νὰ ξανακούσει τὸν ἴδιο θόρυβο. Ἀλλὰ τίποτα. Στὸ μεταξὺ κατάρφερε νὰ διορθώσει τὸ φανάρι τοῦ πὺ ἀναβε πάλι περίφημα. Ἐντελῶς ἡ συχὸς τώρα ἐτοιμαζόταν νὰ ξανανέβει στὴν καμπίνα τῶν κοριτσιῶν, ὅταν τὸ μάτι τοῦ ἔπεσε σὲ μιὰ πελώρια κάσα πὺ ἔγραφε ἀπ' ἔξω μὲ μεγάλα γράμματα: «Τὰ ὄπλα τοῦ καραβιοῦ». Μὲ πολλὴ εὐκολία τὴν ἀνοιξε καὶ πήρε ἀπὸ μέσα ἕνα μπαλτά πὺ τὰ διπλά του δόντια ἀκονισμένα, κόβανε σὰν ξυράφι. Ἡταν ἕνας μπαλτάς ναυτικός, ἀπὸ κείνους πὺ μεταχειρίζονται οἱ μοῦτσι στίς μεγάλες φουρτοῦνες δταν θέλουν μ' ἕνα γερὸ χτύπημα νὰ κόψουν στὰ δυὰ καὶ τὸ πῶς μεγάλο κατάρτι. Ο Ντίκ τὸν ἄρπαξε εὐχαριστημένος γιατί γνώριζε τὴν ἀξία του καὶ ἀνέβηκε πάνω τρέχοντας. Προτὺ ὁμῶς μπεῖ στὴν καμπίνα τῶν κοριτσιῶν τὸν ἔκρυψε καλὰ σὲ μιὰ γωνιά γιὰ νὰ μὴν τὸν δοῦν οἱ φίλες του καὶ τρομάξουν. Μόλις τὸν εἶδαν νὰ μπαίνει, οἱ μικρὲς σηκώθηκαν χαρούμενες.

— Νομίζαμε πὺς σὲ πήρανε οἱ δράκοι, τοῦ εἶπε ἡ Λευκή καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Ἦταν ἕνας τόσο δὲ μεγάλος! ἔκανε ὁ Ντίκ δείχνοντας τὸ ταβάνι. Ψηλὸς ἴσαμε καὶ πάνω. Μὰ τοῦ ἔδωσα μιὰ μὲ τὸ πιστόλι στὸ ἕνα τοῦ μάτι καὶ τὸν ἄφησα στὸν τόπο.

Ἐπειτα τὸν σήκωσα στὴν πλάτη μου καὶ τὸν πέταξα στὴ θάλασσα!

— Ἀλήθεια; φώναξε χαρούμενη ἡ μικρὴ. Εἶσαι τόσο δυνατός;

— Ἐχω ἕνα μαγικὸ φυλαχτὸ πὺ μὲ κάνει ἀθάνατο, ἀπάντησε τὸ ἀγόρι. Μπορὼ νὰ τὰ βάνω καὶ μὲ

τοὺς σαράντα δράκους τοῦ παραμυθιοῦ δίχως νὰ πάθω τίποτα.

Ἡ Λευκὴ χτύπησε παλαμάκια.

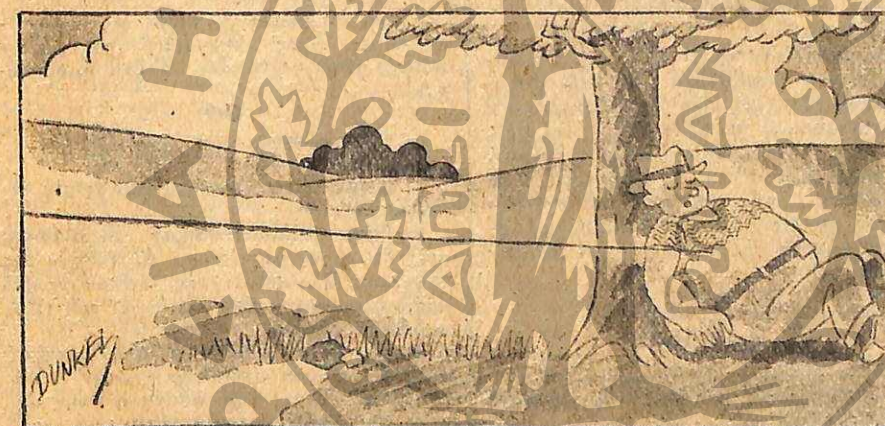
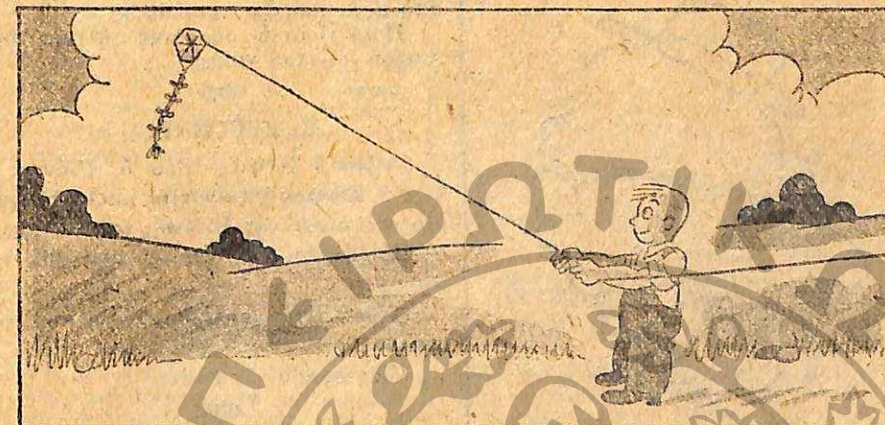
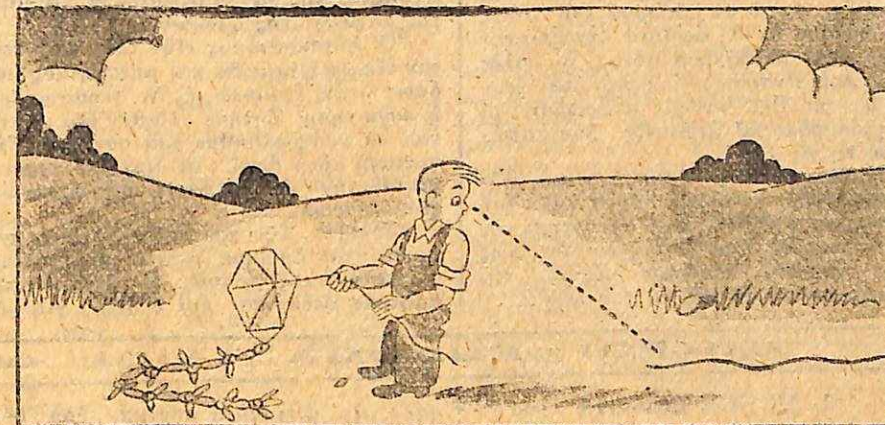
— Μπράβο! ἔκανε. Τότε ἀφοῦ εἶσαι μαζί μας δὲ φοβάμαι πια τίποτα!

— Ναί, μὰ τώρα πρέπει νὰ κοιμηθεῖς, τῆς εἶπε ὁ Ντίκ. Τὰ μικρὰ κορίτσια δὲν πρέπει νὰ βρίσκονται τέτοια ὥρα στὸ πῶς.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΤΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΜΙΚΕΣ ΚΙ' Ο ΑΕΤΟΣ ΤΟΥ

Πὺς βρήκε ὁ Μίκης καλούμπα γιὰ τὸν αἰετὸ του καὶ πὺς ἔηλωσε τὸ πουλόβερ τοῦ θεοῦ του...

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

«Ο Αυτοκράτορας 'Ιωσήφ Β' που πέθανε το 1790, ήταν ονομαστός για την καλοσύνη του και την αγαθότητα της καρδιάς του. Στην παρακάτω ιστορία θα ιδούμε με ποιο τρόπο κατόρθωσε ο φιλόδοξος αυτός μονάρχης να γιαιτρέψει μία φτωχή γυναίκα υπήκοό του».

«Κόρη μου — έλεγε μία μέρα η άρρωστη μητέρα στο μικρό της κοριτσάκι — πήγαινε να ζητήσεις γιατρό. Οί πόνοι μου δυνάμυνουν και δεν είμπορώ να τους υποφέρω πιά».

Τ' άμοιρο κοριτσάκι άρχισε τότε να γυρίζει από γιατρό σε γιατρό, χωρίς να καταφέρει τίποτα, γιατί κανένας γιατρός δεν ήθελε να το ά-ολουθήσει. Στη Βιέννη, την εποχή αυτή, η βίσιτα του γιατρού κοστίζει ένα φιορίνι και το κοριτσάκι δεν είχε να προσφέρει στους γιατρούς, παρά τα δάκρυά του μόνο, που άσπρόσαν άν κι' άφθονα δεν έπιαναν τόπο, γιατί τα δάκρυα μόνον ό καλός θεός, που είναι στον ούρανό, τα υπολογίζει κι' όχι κι' οι άνθρωποι, οι σκληροκαρδοί κι' εγωιστές που κατοικούν τη γή.

Τό κοριτσάκι άπελπισμένο πιά, πήγαινε να χτυπήσει την πόρτα και του τελευταίου γιατρού, όταν συνάντησε τον Αυτοκράτορα. Νομίζοντας λοιπόν πως είναι κάποιος πλούσιος κύριος, τον σταμάτησε κι' άρχισε να του λέει:

— Για τ' όνομα του θεού καλέ μου κύριε, δώσε μου ένα φιορίνι, ένα μόνο φιορίνι. Άν έκανες αυτή την καλοσύνη!... Ο Αυτοκράτορας νομίζοντας πως έχει μπροστά του κάποιον έξ' επαγγέλματος ζητιανάκι του λέει:

— Κι' αν σου δώσω μόνο μισό δεν σου φτάνει; — Όχι Κύριε. Μ' αυτό δεν μ' έξυπηρετείτε. Μου χρειάζεται ολόκληρο το φιορίνι». Κι' έδω άκριβώς άρχισε να εξηγεί στον άγνωστο Κύριο το λόγο που τ' άνάγκαζε να ζητιανέψει.

Ο Αυτοκράτορας έδωσε το φιορίνι, κράτησε όμως τη διεύθυνση της άρρωστης κι' ένω το κοριτσάκι έτρεχε τώρα με τό νόμισμα στο χέρι να βρεί το γιατρό αυτός κίνησε για τό φτωχόσπιτο που του δώσανε τη διεύθυνση.

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, η άρρωστη τον πέρασε για γιατρό, κι' άρχισε να του εξηγεί την άρρώστια της και την άδυναμία της να γιαιτρευτεί έξ' αιτίας της μεγάλης της φτώχειας.

Ο Αυτοκράτορας είδε τότε πως δεν του είπανε ψέμματα, και μεγάλη καρδιά όπως ήταν, ένοιωσε να τον πλημμυρίσει η συγκίνηση. Ζήτησε λοιπόν ένα χαρτί για να γράψει δήθεν μία συνταγή. Τη συνταγή αυτή άφου τη διπλώσε προσεκτικά τήν άφηκε πάνω στο τραπέζι, χαιρέτησε κι' έφυγε.

Μόλις ο Αυτοκράτορας έστριψε τη γωνιά του δρόμου, μπήκε στο σπίτι ο πραγματικός γιατρός. Η γυναίκα ξιππάστηκε βλέποντας και δεύτερο γιατρό

να την επισκέπτεται κι' άρχισε να του εξηγεί πως μόλις έφυγε ο συνάδελφός του, που της έγραψε μάλιστα και τη σχετική συνταγή που βρίσκεται πάνω στο τραπέζι.

Ο Γιατρός άνοιξε τό χαρτάκι να ιδεί τι φάρμακο, όρισε στην άρρωστη ο συνάδελφός του, όταν κοκκάλωσε άπ' την έκπληξη: «Καλή μου γυναίκα, της είπε, είχες την τύχη να σ' επισκεφθεί ένας γιατρός που είναι πραγματική έ-ξοχότης. Αυτός έφερε πολύ περισσότερα από μένα. Σου έγραψε είκοσιπέντε ολόκληρα χουσα νόμισματα, που μπορείς όποτε θέλεις να στείλεις και να τα ζητήσεις από τον τραπέζι του. Τό ση-μείωμα έχει την ύπογραφή «'Ιωσήφ». Ξερεis καλά ποιός είναι... Μ' ήλη την έπιστήμη μου, όμολογώ πως έχω δεν θα είμπορούσα να γρηπώ καλλίτε-ρη κι' άποτελεσματικότερη συνταγή. Ο ίδιος ο Αυτοκράτορας ο 'Ιωσήφ ο Β' είναι εκείνος που σ' επισκέφθηκε έδω πρό όλίγου».

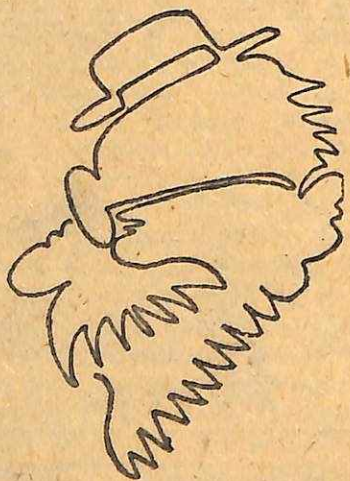
Η άρρωστη σήκωσε τότε τα μάτια της προς τον ούρανό, σε μία θερμή ευ-χριστήρια προσευχή. Ο πραγματικός γιατρός της έγραψε τη συνταγή που της χρειαζότανε κι' η όποια την έσωσε μέ-σα σε λίγο καιρό από την άρρώστια. Ο Αυτοκράτορας όμως την είχε ή ή σώσει πιά μπροστά από τη φτώχεια και τη δυστυχία.

(Έκ του Γαλλικού του L'abbé Blanchard)

ΔΙΟΝ. Α. Τ-ΟΒΑΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΜΟΝΟΚΟΝΔΥΛΙΑ

«Αν προσέξετε το σκίτσο αυτό θα δη-τε πως είναι καμωμένο με μία μονο-κοντυλιά. Νομίζω πως αν δοκιμάζατε θα μπορούσατε να τό κάματε και σεις κατά τον ίδιο τρόπο. Έμπρός λοιπόν. Και στείλτε μου τό γρηγορότερο τ' ά-ποτελέσματα της προσπάθειάς σας αυ-τής. Τό καλλίτερο θα τό βραβεύσω, άρ-κει να μην τό έχετε άντιγράψει με τσι-γαρόχαρτο.

©©

2. Η ΗΛΙΚΙΑ

Ένας πατέρας λέει στο γιού του πως είναι τρεις φορές μεγαλύτερος στα χρό-νια άπ' αυτόν.

Ο μικρός τότε του κάνει την εξής παρατήρηση:

— Όταν θα είμαι δυό φορές πιά με-

γάλος άπ' ό,τι είμαι σήμερα, έσύ δεν θα είσαι παρά διπλάσιος στα χρόνια από μένα και όχι τριπλάσιος.

Ποιά είναι η σημερινή ηλικία του πατέρα και του γιού;

©©

3. ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

— Να ό άνεψιός μου ό Γιάννης! λέει ό Κώστας μπαίνοντας μαζί με ένα νέο στο σπίτι της άδελφής του Έλένης. Η Έλένη, κοιτάζει τό νέο και ά-παντά:

— Δεν είναι όμως και δικός μου ά-νεψιός!

Πώς συμβαίνει αυτό;

©©

4. ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

Ένα έκκρεμες χτυπάει μόνο τις ό-λόκληρες ώρες. Μπορείτε να βρείτε πόσες φορές χτυπάει σ' ένα ήμερονύ-χτιο;

©©

5. ΠΕΝΤΕ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1) Σόμα δίχως ψυχή, χέρια χωρίς κε-φάλι. Τί είναι;

2) Έχω είκοσιτέσσερις στρατιώτες στις διατρίγες μου, είμαι τό κεφάλι της Άγγλίας, η καρδιά της Ισπανίας και κάνω όλομόναχο την άρμονία του Κα-ναδά. Τί είμαι;

3) Είμαι πολύ μεγάλη στη γέννησή μου, δεν θάμαι μικρότερη όταν γερά-σω, όμως είμαι πολύ άδύνατη στην άν-τοχή του χρόνου. Ποιά είμαι;

4) Είμαστε δυό άδελφές που η μία γεννιέται όταν πεθαίνει η άλλη. Ποιές είμαστε;

5) Ποιό είναι κείνο που λαβαίνει κι-νείs χωρίς να πη εύχαριστώ, που τό άπολαμβάνει χωρίς να ξέρεi πως, που τό δίνει καμμία φορά για κάποιον άλ-λον και που τό χάνει χωρίς να τό κα-ταλάβει;

©©

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

18—19

1. Ο περαματάρης

Ο περαματάρης θα πάρει μαζί του πρώτα την κατσίκα, άφου ό λύκος δεν τρώει τό λάχανο. Κατόπι θα επιστρέ-ψει για να πάρει τό λύκο. Μόλις φτά-σει στην άπέναντι μεριά, θ' αφήσει τό λύκο και θα πάρει την κατσίκα. Κατό-πι θ' αφήσει την κατσίκα και θα πάρει τό λάχανο στην άπέναντι μεριά, όπου βρίσκεται και ό λύκος. Ύστερα θα έ-πιστρέψει και θα πάρει την κατσίκα. Δηλαδή η κατσίκα θα κάνει δυό δια-δρομές.

©©

2. Πρόβλημα

Άφου τό τραίνο είναι ήλεκτρικό δεν μπορεί να έχει καπνό.

©©

3. Οι πατάτες

Ο τρίτος ταξιδιώτης έπηρε 2/3 του ύπολοίπου. Βρήκε λοιπόν 8+4=12 πα-τάτες. Ο δεύτερος ταξιδιώτης βρήκε 12+6=18, και ό πρώτος 18+9=27.

Ο μάγας είχε φέρει 27 πατάτες.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΥΡΑ ΟΛΓΑ

Ήταν μία χειμωνιάτικη μέρα του Γενάρη κι' οι δρόμοι κατάλευκοί από τό χιόνι. Οί άνθρωποι τυλιγμένοι στα παλιά τους γύριζαν βιαστικοί στα σπί-τια τους. Η κυρά Όλγα προχωρούσε σιγά-σιγά προς τό φτωχικό της. Καθό-ταν σε μία άθλια παράγκα κοντά στο σπίτι μας όπου κρατούσε ένα δωμάτιο. Ήταν πολύ δυστυχισμένη η Κυρά Όλγα. Οί Γερμανοί είχαν πάρει Όμη-ρο τη μονακριβή κόρη της και την έ-στειλαν στη Γερμανία όπου όλοι την νόμιζαν πεθάνει. Η Κυρά Όλγα εί-χε τώρα κοντά της και τό μικρό έγγο-νάκι της τό Νίκο που ήταν δυό χρονώ.

Σιγά-σιγά οι οικονομίες της σώθη-καν και κατήντησε, αυτή η νοικοκυρά του χωριού της, να ζητιανεύει στην πόλη μας. Βλέπεις τώρα είχε και τό μικρό, δεν ήταν μόνη της.

Έκείνο τό πρωί γύριζε πάλι στο σπίτι της μ' άδια χέρια. Σαφινά έβγα-λε μία κραυγή. Ένας Γερμανός για να διασκεδάσει της έβαλε τρικλοποδιά. Κι' η γρηά στρώθηκε χάμω, ένω αυτός ξε-καρδίζόταν στα γέλια με τό άστείο του. Δυό τρία κορίτσια που βρεθήκαμε κατά τύχη εκεί τη μαζέψαμε και την πήγαμε σπίτι της, όπου την αφήσαμε παίρνοντας την εύχή της.

Τώρα πάλι η Κυρά Όλγα είναι πλούσια. Η κόρη της, που όλοι τη νο-μίζανε χαμένη ξαναγύρισε από τη Γερ-μανία και τό παιδάκι της μεγάλωσε. Ο Νίκος τώρα είναι πιο έξ' χρονώ κι' άρχισε να πηγαίνει και στο σχολείο. Κι' ύστερα σου λένε πως δέ γίνονται θαύματα!

Δαρεινή

©©

ΑΝΟΙΞΗ

Άνοιξη! Δουλουδίζουν οι κάμποι, οι πλαγιές, τό λειβάδια. Χαρούμενα βόσκουν τα πρόβατάκια στην καταπρά-σινη γλόη. Οί πλουμιστές πεταλούδες άνοίγουν τα μικρά φτεράκια τους και στήνουν τρελό χορό στον άέρα. Τ' άπο-δημητικά πουλιά γυρίζουν πάλι στην ό-ριμα μας πατρίδα. Τα χελιδόνια σπα-θίζουν με την ψαλλιδωτή ούρά τους, τους αϊθόρες και τα τιτιβισμά τους φανουν ως κάτω στη γή. Λογιών λο-γιών άγριοπούλουδα φυτρώνουν, και τό θυμάρι προσφέρει τ' άνθισμένα του λουλουδάκια στη μέλισσα, που βουίζει γυρεύοντας μέρος για ν' άκουμήσει και να ρουφήξει τό μέλι τους. Ο Άτ-τικός ούρανος παίρνει πάλι τό συνηθι-μένο του χρώμα που τον κάνει τόσο συμπαθητικό και δυό τρία συνεφεάκια άρμενίζουν στο γαλάζιο φόντο του ό-ρίζοντα. Η θάλασσα ήσυχάζει και τα μικρά της κυματάκια χαϊδεύουν τα κα-θάρια βότσαλα της άκρογιαλιάς, ένω

τά καράβια μας, άρμενίζουν άκούραστα σε γαληνεμένα πελάγη!

Άνοιξη! Η πιά όμορφη κόρη του γερο-Χρόνου, η γαλαζομάτα, που παι-ζογελάει και με τό μαγικό της ραβδί σκορπάει σ' όλους τη χαρά και την ευτυχία.

Μαύρο Βέλος

©©

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Οί τελευταίες άκτινες του ήλιου χάνονται μία μία μαζί με τον κόκκινο δίσκο που κυλάει σιγά-σιγά πίσω άπ' τα βουνά. Ο ούρανος έχει κατά τη δύση, βάφεται μ' αναρίθμητα χρώματα και οι σιλουέτες των βουνών διαγρά-φονται διάφανες στο βάθος του όρί-ζοντα. Όλα τα πράγματα γύρω μου πέρνουν άλλοιώτικη όψη καθώς άργά τα τυλίγει τό σούρουπο με τ' άχνό του τό πέπλο. Μου φαίνεται πως βρίσκομαι κάπου άλλου σ' έναν άλλο κόσμο όλο-μόναχο, και πως θέλω κάποιος να με βοηθήσει για να βγω από την κατά-θλιψη που με βαρύνει. Έπειτα κυτά-ζω τα βουνά και με τό πρώτο άστερι που τρεμοβόνη στον ούρανό, νοιώθω μία μελαγχολία, μία νασταλγία, μία λύπη θάλσγες για την ήμέρα που σβύνει.

Ξανθή Άμαζόνα

©©

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Η φύση, μάς έστειλε στο σχολείο μας και φέτος όπως κάθε χρόνο με τον έρχομό της άνοιξης και τον γυρι-σμό των χελιδονιών, ένα μπιλιετάκι, και μάς προσκαλούσε να την επισκε-φθούμε, για να φύγουμε έστω και για μία ήμερα από τον πνιγρό άέρα της πόλης και να χαρούμε την έξοχη άνα-πνέοντας τό μυρωμένο άέρι της.

Έγινε σύσκεψη των καθηγητών αν πρέπει να δεχτούμε την πρόσκληση και η άπόφαση εύτυχώς ήταν τό ναί. Κλεί-στηκαν λοιπόν καλά τα βιβλία μέσα στη σάκκα και την άλλη μέρα τ' αυτο-κίνητα μάς έφεραν μακριά στην έξοχη. Η φύση μάς υποδέχθηκε χαρούμενη στο λαμπρό της παλάτι και μάς έπρόσ-φερε τό καλοούδι της.

Οί πυκνές φυλλοσιές των δένδρων μάς άγκάλιασαν όλο άγάπη και χαρά και τό δροσερό νεράκι της πηγής που κουβένταζε φλύαρα με τό γέρο-Πλάτα-νο κουτσομπολεύοντας ίσως την έσφι-κη έκδρομή μας, μάς χάρισε τη δρο-σιά του.

Με τις παπαρούνες, καράλια πολύτι-μα, σκολίσαμε τα κεφάλια μας ένω τα πουλιά πάνω στα γύρω δέντρα βαλθή-κανε να μάς διασκεδάσουν με τη γλυ-κειά τους φωνούλα.

Όμως άρχισε να βραδυάζει και μπήκαμε πάλι σε τ' αότικοίητα για την

έπιστροφή. Πόσο θα μου μείνει άξέχα-στη η έκδρομή μας εκείνη!..

Άδωο Διαβολάκι

©©

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Στο πεζούλι της γέφυρας μιάς μι-κρής άγγλικής πόλης, μπορούσε να δει κανείς κάθε μέρα, καθισμένο ένα γέ-ρονται. Δίπλα του ήταν ξαπλωμένο ένα κακόμοιρο σκυλάκι που στο λαιμό του κρεμόταν μία ταμπέλα με τις λίγες αυ-τές λέξεις «Έλεηστε έναν κακόμοιρο τυφλό». Οί λιγοστοί περαστικοί διαβά-τες έριχναν τό βοήθημά τους σ' ένα μικρό ξύλινο δίσκο, που ήταν άκουμ-πισμένος δίπλα στο σκύλο. Ένα πρωί κάποιος περαστικός παρατήρησε μ' έκ-πληξη πως ό γέρος ήταν σκυμμένος με μεγάλη προσοχή στην έφημερίδα του. Πλησίασε σιγά και τον κύτησε στον ώμο.

— Όστε δεν είσαι τυφλός; τον ρώ-τησε,

— Έγώ; Δόξα τω Θεώ, αγαπητέ μου κύριε, τα μάτια μου βλέπουν θαυ-μάσια!

— Τί λέει λοιπόν αυτό τό σημείω-μα στο λαιμό του σκυλιού σου;

— Δεν λέει παρά την καθαρή αλή-θεια. Τό δυστυχισμένο μου σκυλί είναι κοντά δυό χρόνια τυφλό!

(Μετάφραση εκ του Άγγλικού)

Γελαστός Δογοτέχνης

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

3. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Η Θάλασσα.

Η θάλασσα... Να ένα θέμα που δέ θα σάς δυσκολέψει καθόλου. Υπο-θέτω μάλιστα, ότι πολλοί θα έχετε γρά-ψει κάτι γι' αυτήν, έναν ύμνο στην ό-μορφιά της ή στον πλούτο της, και δέ θα χρειασθεί παρά μόνο να τ' άντιγρά-ψετε και να μου τό στείλετε. Η θά-λασσα μάς δροσίζει, μάς ένώνει με τον άλλο κόσμο, τον άγνωστο ή γνωστό, μάς τρέφει με τα καθα λόγια άγαθά της, μάς κινεί τη φαντασία με τό μυ-στήριο που τυλίγει την άπέραντη έκτα-σή της. Άν όμως συνανει τον κάθε άνθρωπο, άκόμη κι' αυτόν που δεν την έχει δει και λαχτορά να την άντικρύ-σει, για μάς τους Έλληνες είναι κάτι ακόμα περισσότερο, μ' αυτήν είναι δε-μένη η ιστορία μας και η ζωή μας.

Τό θέμα, λοιπόν, έλπίζω να σάς έν-θουσιάσει. Για να μη σας δεσμεύω, δέ θα όρίσω ούτε την τεχνολογία ούτε την έκταση, ούτε τό είδος. Μπορεί να είναι γραμμένο σε κανονικούς στίχους, άλλα και σ' ελεύθερους, με όμοιοκατα-ληξίες ή και χωρίς, μπορεί να είναι μι-κρό, άλλα και μεγάλο, μπορεί να είναι λυρικό, σατιρικό, οτιδήποτε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησίᾳ δοχ. 35000, Ἐξάμηνη
δοχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2:10
Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10.
Ἐξάμηνη ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου δοχ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποστέλλονται: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10.
Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ
συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθί-
ποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθ ἡ ν α ι

4. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΙΞΕΩΣ

Όταν ἦμουν στο καιρο εἶχα τὴ με-
γαλὴ τυχὴ νὰ ἰδῶ μιὰ θαυμασία εκ-
θεσὴν περικειμένης τεχνῆς ὅλοι οἱ μεγα-
λοὶ συλλογεῖς τῆς Αἰγυπτῶν ἀπο τοὺς
βασιλικούς περιγρηπτες ἰσάμε τοὺς πλου-
σίους ξένους πον ζουν σ' αὐτὴν εἶχαν
ἀδειασοὶ τὶς πολυτιμὲς συλλογὲς τοὺς
για νὰ τὴν κανοῦν ὅσο τὸ δυνατὸ πιο
σπουδαία καὶ πιο πληρὴ ὅλοι οἱ αἰ-
ῶνες τῆς τεχνῆς αὐτῆς καὶ ὅλων τῶν εἰ-
δῶν τὰ κομψοτεχνήματα τῆς ἀντιπρο-
σωπεύονταν ἀφθονὰ χαλκία φαγιανσοὺς
ασήμικα σμάλτα χαλκίνα ἀντικείμενα
υφασματα γυαλικά δε θα σὰς μιλῶσιν
παρὰ μονο γιὰ τὶς χρωματιστὲς μικρο-
γραφίαις πον προερχόνταν ἀπο παλῖα
χειρογραφευθῆσαν ἀπο καὶ κοσμηκα
ἡ συλλογὴ τοὺς ἦταν ἡ πιο μεγαλὴ καὶ
για μενα τουλαχιστον ἡ πιο ὁμορφὴ
πραγματικὰ τιποτὰ δε με θέλγει πε-
ρισσοτερο ἀπο τὶς μικρογραφίαις αὐτὲς
με τὰ σμάλτωδῃ χρωματὰ τὶς πλουσιεὶς
ἐπιχρυσώσεις καὶ τὰ λεπτολογα σχε-
διά πον συνανταί κανεὶς γυρνώντας
τὶς τελίδες παμπάλαιων χειρογραφῶν
πον εχουν ἀπο καιρο ἐγκαταλείπει τὰ
παλατια ἡ καὶ αὐτὰ ἀκομα τὰ μονα-
στηρια καὶ εχουν περιελθεῖ σ' ἐμῶς αἰ-
κα ἰδιωτικὲς συλλογὲς ὅλες οἱ τεχνὲς
ἡ ἀραβικὴ ἡ βυζαντινὴ ἡ γοτθικὴ ἡ
ινδικὴ ἡ κινεζικὴ καλλιερῆσαν με
μεγαλὴ ἀγάπη τὶς μικρογραφίαις καὶ
μας εχουν δώσει ἐξαισιεὶς καμία ὡ-
σοσο δε μαγεύει στο εἶδος αὐτο ὅσο ἡ
περικειμένη τεχνή.

Ὅπως βλέπετε, ἀπὸ τὸ κείμενο
αὐτὸ δὲ λείπουν μόνο τὰ πνεύματα καὶ
οἱ τόνοι, μὰ καὶ κάθε σημάδι στιξεῶς:
τελείες, κόμματα, ἄνω τελείες, δύο τε-
λείες (:), ἀποσιωπητικά, παύλες, τίποτα
δὲν ὑπάρχει. Μήπως ἔπρεπε νὰ ἦταν
χωρισμένο καὶ σὲ παραγράφους, μή-
πως λείπουν καὶ εἰσαγωγικά, καὶ ἐρω-
τηματικά καὶ θαυμαστικά; Ἀ, δὲν μπο-
ρῶ νὰ σὰς πῶ τὸ παραμικρό! Αὐτὸ
ἀπὸ σὰς περιμένω νὰ τ' ἀκούσω, ἢ κα-
λύτερα νὰ τὸ δῶ, στὸ συμπληρωμένο
κείμενο πού θὰ μοῦ στείλετε, καθαρά-
καθαρά γραμμένο καὶ σύμφωνα μὲ
τοὺς κοινούς ὅρους τῶν ἐκτάκτων δια-
γωνισμῶν.

Κοινοὶ ὅροι τῶν ἐκτάκτων διαγω-
σμῶν.—Δωρεάν λαβαίνουν μέρος ὅσοι
ἔχουν ἐγκριμένον ψευδώνυμο γιὰ τὸ
1917 ὅσοι δὲν ἔχουν, πληρώνουν δι-
κάσιμα συμμετοχῆς γιὰ κάθε διαγω-
νισμό, δραχμ. 300 οἱ συνδρομητὲς καὶ
δραχμ. 500 οἱ ἀγοραστές. Οἱ ἀπάντη-
σεις πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες μὴ-μὴ,
σὲ χωριστὸ φύλλο χαρτιοῦ, μὲ τὸν τί-

τλο «Ἀπάντηση στὸ δεῖνα Διαγωνισμό,
τοῦ τάδε» (ὄνομα, ψευδώνυμο, διαμονή,
ἡλικία, χρονολογία). Ἡ προθεσμία ὁ-
λῶν τῶν ἐκτάκτων διαγωνισμῶν (ἐπο-
μένως καὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ Δευκῶν
Λέξεων πού προκηρύχθηκε στὸ φύλ-
λο 15) λήγει στίς 30 Σεπτεμβρίου. Τὶς
ἀμοιβὰς τῶν βραβείων θὰ τὶς δῇτε στὸν
«Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ» πού θὰ τυ-
πωθεῖ σύντομα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 22αν Ἰουνίου 1947

ΣΤΟ φύλλο αὐτὸ προκηρύσσω δυὸ
ἀκόμη διαγωνισμούς, ποιήματος τὸν
πρῶτο καὶ στιξεῶς τὸ δεύτερο. Κι' οἱ
δυὸ εἶναι ἐξ ἴσου ἐνδιαφέροντες καὶ θὰ
περιμένω τὶς ἀπαντήσεις σας.

Γιὰ τὸν πρῶτο τί νὰ σὰς πῶ; Ὅλοι
σας μοῦ φαίνεται ἔξερετε τὸ λατινικὸ
ἐκείνο ρητὸ πού λέει πὼς ὁ ποιητὴς
γεννιέται «Poetas nascitur non fecit».
Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο θὰ σὰς βοηθοῦσε
πολὺ τὸ διάβασμα μὴδὲς ἐπιστολῆς τοῦ
κ. Φαίδωνος γιὰ τὴν στιξή.

Στὴν ἐπιστολὴ τοῦ αὐτοῦ ὁ κ. Φαί-
δων παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν ἐσφαλ-
μένη στιξὴ ὅχι μόνον τῶν κομμάτων
πού στέλλονται στὴ «Διάπλωση» γιὰ τὴ
Σ.Σ.Σ. ἀλλὰ καὶ ὁρισμένων κειμένων
δοκίμων συγγραφέων, συμπεραίνει πὼς
ἡ στιξὴ θάναί φαίνεται ἐν' ἀπὸ τὰ πῶ
δύσκολα πράγματα τῆς τέχνης τοῦ γρα-
πτῶ λόγου καὶ δικαιοῦναι τὸ γραμμα-
τικὸ εἶναι πού εἶπε πὼς ἡ «στιξὴ
εἶναι φιλοσοφία».

«Όταν ἦμουν στὸ Γυμνάσιο—γράφει
ὁ κ. Φαίδων—ἔνας καθηγητὴς μᾶς θύ-
μιζε συχνά αὐτὸ τὸ ρητὸ Καὶ γιὰ νὰ
μᾶς δείξει πόση σημασία εἶχε κ' ἕνα
κόμμα βαλμένο στὴ θέση τοῦ, μᾶς
ἔγραφε στὸν πίνακα αὐτὴ τὴ φράση:
«Ἀγαλμα χρυσοῦν δόρυ φέρον». Όταν
δὲν βάλει κανένα κόμμα σ' αὐτὴ τὴ
φράση, ὁ ἄλλος θὰ ἔχει πού εἶναι
τὸ χρυσοῦν: τὸ ἀγαλμα ἢ τὸ δόρυ.

Ἀν βάλει τὸ κόμμα μετὰ τὴ λέξη
ἀγαλμα, ὁ ἄλλος θὰ καταλάβει ὅτι ἐν-
νοεῖς ἀγαλμα ἀπ' ὅτι δῆποτε, πέτρινο,
ξύλινο, μαρμαρένιο, χάλκινο, γύψινο,
— πού κρατεῖ χρυσοῦ δόρυ. Κι' ἂν τέλος
βάλει τὸ κόμμα μετὰ τὴ λέξη χρυσοῦν,
ἐννοεῖς ὅτι τὸ ἀγαλμα εἶναι χρυσοῦ καὶ
τὸ δόρυ τὸν ἀπ' ὅτι δῆποτε. Μεγάλῃ
βλέπετε διαφορά ἀπὸ τὴ μὴ περίπτω-
ση στὴν ἄλλη!».

Εὐχαριστῶ τὰ καλὰ μου παιδιὰ, ὅσα

προσέξαν τὴν αὔξησιν τῆς συνδρομῆς
μου, πού ἔγινε ἀπὸ τὸ 16ο φύλλο καὶ
σπεύσαν νὰ μοῦ στείλουν τὸ συμπλήρω-
μά της. Τὴν αὔξησιν αὐτὴ τὴν ἐπιβά-
λανε οἱ περιστάσεις καὶ εἰδικὰ ἡ αὔξη-
σις τῶν τυπωτικῶν πού ἀκολούθησε τὴν
περίφημὴν ἐκείνη ἀπεργίαν τῶν τυπογρά-
φων. Ἔτσι μὲ λύπη μου ἀναγκάστηκα
ν' αὔξῃσιν τὴ συνδρομὴ μου κατὰ δέκα
χιλιάδες δραχμῆς, γιὰ νὰ μπορέσω ν'
ἀνταποκριθῶ στὰ τεράστια ἔξοδα πού
ἀντιμετωπίζω καθημερινῶς.

Τὰ κομμάτια πού εἶχα διαλεγμένα
γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ἔχουνε σχεδὸν ἐξανηλ-
θεῖ. Μόλις λάβετε τὸ φυλλάδιο τοῦτο
εἶναι ἀνάγκη νὰ σπεύσετε νὰ μοῦ στεί-
λετε συνεργασίαν σας.

Πιστεύω Χρυσὸ Λέοντα, νᾶχεις γλυ-
τώσει τώρα πιά ἀπὸ τὰ «βροντὰ τῆς
μελέτης» πού θὰ ἐπιθυμοῦσες, ὅπως
μοῦ γράφεις, νὰ ἦτανε τοῦλάχιστον λό-
φοι! Μὴν ξεχνᾷς ὅμως πὼς ἡ ὀρεμβα-
σία εἶναι ἐκείνη πού χαρίζει τὶς μεγα-
λείτερες χαρὲς, κι' ὅτι ὅσο πῶς ψηλὸ
εἶναι τὸ βουνὸ π' ἀνβαίνει κανεὶς τόσο
καὶ πῶς εὐρύτερους ὁρίζοντες ἀντι-
κρύβει.

Ὅστε λοιπὸν εἶχες χάσει τὰ ἔχην
μου Μιχ. Πουλαντζᾶ; Κι' ἄλλοι φίλοι
μου ἔχουνε πάθει τὸ ἴδιο, γι' αὐτὸ καὶ
χρησιάζεται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη
φορὰ τὸ ξεσπάθωμα, μὲ τὸ ὅποιο θὰ
μὲ γνωρίσουν οἱ καινούργιοι μου φίλοι
καὶ θὰ μὲ ξαναυροῦνε οἱ παλαιοί. Πάν-
τως σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλο πού μοῦ ζή-
τησες καὶ περιμένω νὰ γίνεις καὶ πάλι
συνδρομητὴς μου, νὰ πάρεις ψευδώνυ-
μο καὶ γρήγορα νὰ σὲ καμάρωσω στὸ
σαλονάκι μας.

Τὸ Σπουργίτι σ' ἕνα γράμμα τοῦ
πού ξεχειλίζει ἀπὸ ἀγάπην, μοῦ γράφει
πρῶτα-πρῶτα νὰ τὸ συγχρέσω γιὰ τὴν
ἀργοπορία τοῦ. Ἐπειὰ πὼς ἄρχισε ν'
ἀλληλογραφεῖ μὲ τὸ Σκαλιστήρι μὲ τὸ
ὅποιο ἂν κι' ἀπὸ μακριὰ, φαίνεται πὼς
θὰ γίνουν δυὸ καλὲς φίλες, πρῶγμα
πού θὰ τὸ δφείλει σὲ μένα μαζὺ μὲ
τόσα ἄλλα καλὰ. Τέλος μοῦ γράφει
πὼς τὴν ἐρχόμενη Κυριακὴ—τὸ γράμ-
μα τοῦ ἔχει ἡμερομηνία 7 Μαΐου—
λογάριζε νὰ κάμει τὸ πρῶτο τοῦ
μπάνιο ἀλλὰ λυπάται πού ὁ καιρὸς
κατσούφιασε. Ὅσο γιὰ τοὺς μεταξὺ
μας λογαριασμούς ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴ
τῶν 6000 δο. κι' ἐξώφλησα τὸ λογα-
ριασμὸ τοῦ.

Γελαστὲ Καλλιτέχνι καὶ βέβαια σὲ
συγχωρῶ ἀπὸ μοῦ λὲς τὴν ἀλήθεια,
ἂν κι' εἶσαι μοῦ φαίνεται... ἀσυγχώ-
ρητος πού ἀμέλησες κι' ἔκανες τόσον
καιρὸ νὰ μοῦ γράφεις. Ἐπόμενο εἶναι
ὅσο πάει καὶ νὰ τελειοποιεῖται τὸ φυλ-

λάδιό μου, ὅστερα ἀπὸ τὶς τόσες θυ-
σιές καὶ τοὺς ἀγῶνες μου. Πεντάρφα-
νος εἶναι ἐκεῖνος πού δὲν ἔχει οὐτε γο-
νεῖς, οὐτε ἄλλους συγγενεῖς. Τὸ πρῶτο
τοῦ συνθετικὸ χρησιμεύει στὸ νὰ τὸ
«ἀντιδιαστῇ» ἀπὸ τὸ διασφραγισ-
μοῦ σημαίνει τὸν στερούμενο γονέων
καὶ κηδεμόνων.

Περαιτέρω Σανθὴ Ἀμαζόνα. Φαν-
τάζομαι πόσο θὰ ὑπέφερε ἀπὸ τὴν ἀ-
νερπλομένη. Εὐτυχῶς πού εἶσαι τώρα
ἐντελὴς καλὰ καὶ θὰ μοῦ γράφεις ἐλ-
πίως τακτικά, μὴ πού τελείωσαν πιά
κι' οἱ διαγωνισμοὶ κι' ὅλα. Ἀ! πόσο
τ' ἀγαπῶ τὸ καλοκαίρι πού ξαναβρίσκω
τὰ καλὰ μου παιδιὰ. Ὅσο καὶ νᾶναι
τὸ χειμῶνα μοιράζεται ἡ ἀγάπη σας
ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ τὸ σχολεῖό σας.
Νίκων Γ. Καραολίδην. Ἐλαβα τὰ
δύο σελλίνια κι' ἐκράτησα σημείωση νὰ
σοῦ στείλω τὸν ὁδηγὸ Συνδρομητοῦ μό-
λις τυπωθεῖ. Γιὰ τὰ γραμματόσημα
πού μοῦ γράφεις δυστυχῶς εἶναι ἀδύ-
νατο, γιὰ τὰ φυλλάδια στέλλονται μα-
ζεμένα στὸ ταχυδρομεῖο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητῆς ἡ
ἀδελφείας τῶν, δοχ. 2000. Δι' ἀγοραστῆς ἀπο-
κτῶντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαίωμα συν-
δρομητοῦ δοχ. 3000.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυτάκι τοῦ
Αἰγαίου, ἄ. (ΝΑ), Μιρόζα, κ. (ΜΜ).
Καρνάτις, κ. (ΚΓ). Ἰκαρος, ἄ. (ΔΔ).
Γελασίνα, κ. (ΓΑ). Ἰρις, κ. (ΦΛ).
Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βο-
σκαροῦ, ἄ.

Ἡ Διάπλωση ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους της: Μικρὴ Νεραῖδα (ἔλαβα τὸ
γράμμα σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πού μὲ
θυμᾷσαι. Οἱ «Μαγιάτικες χαρὲς» δυσ-
τυχῶς δὲν εἶναι γιὰ δημοσίευσιν. Χρειά-
ζεται λιγὰκι προσοχὴ ὅταν γράφεις.
Δὲ λέμε ποτὲ ἀρρωματισμένη μυρω-
διά. Θὰ σοῦ ἔλεγα νὰ μοῦ τὸ ξανα-
στείλεις διορθωμένο ἀλλὰ θὰ χάσει
στὸ μεταξὺ τὴν ἐπικαιρότητα τοῦ. Γρά-
ψε μοῦ τίποτε ἄλλο.) Δυκόπουλο (δυστυ-
χῶς καὶ τὰ δυὸ σου τραγοῦδια ὕστε-
ρον γι' αὐτὸ καὶ θὰ περιμένω κατὰ
καλλίτερο, γραμμένο μὲ μεγαλείτερη
προσοχὴ. Ἡ ποιήσιν εἶναι ἀπὸ τὰ δυσ-
κολότερα εἶδη καὶ θέλει ἐπιμονὴν κι'
ὕπομον.) Μαγδαλινὴ Δουλεργάνη (σ'
εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα. Τὴν ἐπι-
ταγὴ ἔλαβα καθὼς καὶ τὸ συμπλήρω-
μα τοῦ ψευδωνύμου σου, πού ἐνεκρίθη
στὸ 5ο φύλλο).

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
ΑΠΟΡΙΨΕΙΣ:

«Μιὰ ἐκδρομὴ στὴ Θάλασσα» πολὺ
κοινὸ. «Τὸ χελιδόνι» τελείως χωρὶς μέ-
τρο. Ὑπάρχουν ὁρισμένοι κανόνες πού
πρέπει ν' ἀκολουθεῖ κανεὶς γράφοντας
ἐμπνευσι. Ἀνοητικὲς Μπόρες οὐδε
ἡ ἰδέα τοῦ λείπει οὐδὲ ἡ δραματικότη-
τα. Ὑστερεῖ ὅμως σημαντικὰ στὴν ἐκ-
τέλεση. Ἀν ξαναγραφόταν μὲ περισσό-
τερη προσοχὴ ἴσως νὰ γινότανε ἕνα ὡ-
ραῖο κομμάτι μὴ πού ἔχει καὶ καλὸ
τέλος τὸ λεγόμενο happy end. «Μιὰ
ἐκδρομὴ στὴ Θάλασσα» πολὺλόγο κι'
ἀκατάστατο στὴ γλώσσα. «Τὸ παιχνίδι
ἐνὸς παιδιοῦ» καὶ «Ἀπὸ κάποια νύχτα
τοῦ Μαγιοῦ» δὲν τὰ δημοσιεύω μὲ τὴν
ἐλπίδα πὼς θὰ μοῦ σταλεῖ κατὰ καλλί-
τερο. Λίγη προσπάθεια χρειάζεται ἀκό-
μη. Τὸ κομμάτι τῆς Γραῖας Μεμπέκας
πού ἔχασες νὰ τοῦ βάλες τίτλο ἐνὸς ἀρ-
χίζει κάπως καλὰ καταντᾷ πολὺ κοινὸ

στὸ τέλος Δὲν δοκιμάζει νὰ τὸ ξανα-
γράψῃ; Θὰ συνεχίσω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ.]

142. Δεξιόγριφος
Σὲ πρόθεση ἂν ἐνώσεις
Ἐνα νησί τοῦ Αἰγαίου
Τ' ὄνομα θὰ δηλώσεις
Γνωστοῦ τυράννου ἀρχαίου.
Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου

143. Στοιχειοτονόγριφος
Βασιλεὺς στὰ φτερωτὰ
Μὰ τὸ στέμμα τοῦ πετᾶ
Μεταθέτει καὶ τὸν τόνο
Κι' ὅποιον θέλει κάνει χρόνον.
Γαλάζιο Ἄστρο

144. Μεταγραμματισμός
Γάμα βάλε ἀντὶ τοῦ Βῆτα
Καὶ τὸ χαμηλὸ δεντρί
Θὰ τὸ βρῇς στὰ κατοικίδια.

Μὰ γιατί διστάζεις, λύτα;
Εἰν' ἡ λύση φανερή:
Κάνει νιάου στὰ κεραμίδια! ..
Σπουργίτι

145. Τονόγριφος
Τῆς Θεσσαλίας ὁ ἄρχων
Ἀλλάζει τονισμό
Καὶ βλέπεις ποταμὸ
Στὴ γῇ τῶν ταυρομάχων.
Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου

146. Μέγα Δικτυωτὸν
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: μυθολογικὸν
τέμος χώρα τῆς Γαλλίας, χώρα τῆς
Ἑλλάδος, δύο λέξεις: ἄνθος εἰσόδος
καὶ προῖον τῆς Ἀττικῆς, γλυκύτατον
κοινὸν ἀνδρικόν ὄνομα.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Μακεδονεμάχος

147. Κρυπτογραφικόν
123456782 = Ἀθηναῖος ρήτωρ
2756732 = Δύναμις
327516 = Ἄνεμος
4531232 = Πλουσιώτατος βασιλεὺς
431432 = Ἄγιος
6176 32 = Ἀρχ. βασιλεὺς Ἀττικῆς
7518582 = Ἀρχαῖον πλοῖον
8532756732 = Ἐκαστος τὸν περίφημον
ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.
Δὲν Κιχάτης

148. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
(Χερσόνησος τῆς Ἀδριατικῆς—ἀ-
ριθμητικόν) = Δελφικότατον νημάτιον +
(Μικρασιατικὴ πόλις—φυσικὸς λιμὴν)
= Ἀρχαῖος Θεὸς + (Πόλις τῆς Ρου-
μανίας—ὕψηλοτατος λόφος τῆς Ἰε-
ρουσαλὴμ) = Ἀνθη.
Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Εὐρωπαϊ-
κὸν Κράτος (ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖ-
ται).
Κοινὸν καὶ Ἀκατοῦν Λι

149. Διπλὴ Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ὡτίνες
πᾶσαι ἔχουσιν ἀνὰ πέντε γράμματα, τὸ
δεύτερον τῆς δευτέρας κ.ο.κ. ἀποτελοῦν
τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα ἐκάστης
οἰκοδομῆς. Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον γράμ-
μα τῆς πέμπτης, τὸ δεύτερον τῆς τε-
τάρτης κ.ο.κ. ἀποτελοῦν κατὰ πᾶς
ἀνθρώπος:

1 Ἡ δευτέρα εἰς μέγεθος λίμνη
τῆς Εὐρώπης, 2. Μίγμα, κυρίως μεταλλ-
λων, 3. Εὐρίσκεται εἰς τὸ πρόσωπον,
4. Μικρὰ νήσος τοῦ Αἰγαίου, 5. Ἐκ
τῶν ἀπαραίτητων εἰς τὸν κινηματο-
γράφον.

Εἰστράτιος Ι. Κωνσταντινίδης
150. Ἑλληνοσύμφωνον

α - ε ο - α - ε ο
Γελαστὲς Λεγοτέχνης

151. Γρίφος
Θ
ω — ἡ Θ ναί Θ ὦν
Θ Θ
Χρυσὸς Λέων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου
3 (1947)

26. Νέσχος (ναί, ἄρχω, γ). — 27.
Ἄννα Ἀννά.—28. Τύφος—τάφος.— 29.
Τὸ ποτικί.— 30.

31. ΚΑΡΚΙΝΟΣ (ἀ-
ΤΕΩΣ σκός, ροιά, Ἰανός,
ΤΑ ΓΟΣ ναός, ὀρκίος, σκό-
ΤΡΑ ΓΟΣ ρος). — 32—36. Διὰ
ΤΟ ΜΥΡΙΣ τοῦ Β: ἄφοβος, δ-
ΤΡΑΙΑΝΟΣ βίς, βέλος, βάρος,
ΤΕΡΕΝΤΙΟΣ ἄβας.— 37. ΟΥ-
ΡΑΝΙΑ - ΤΕΤΑΡ-
ΤΗ - ΛΑΧΕΣΙΣ (Οἱ Τυλόν, Ὑμνῶν, Αἰός,
ΡότοΧιλό, Ἀναδενδράς, ΝεΡοΣυομή,
ἸαΤοῖ-ἡ, ἈΒΗσυνία). — 38. Οὐδεις
κανὼν ἄ.ε.υ. ἐξαιρέτως (οὐδ εἰς κα,
νόνα, νεφ. ἐξ, ἐρ. ἐς ἔως).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα
τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ
καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. — Ἔως δέκα τὸ
πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δοχ. 1000 Πέσαν
τῶν δέκα λέξεων, 100 δοχ. ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ 150
δοχ. μὲ παχὰ καὶ 200 δοχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ
χωριστὸς στίχος δοχ. 500.

[Α - 56]

Γαλάζιο Ἄστρο τὴν Δευτέραν παροῦ-
σαν θὰ στείλῃς γράμμα;
Δαρισινὴ

[Α - 57]

Διαπλάσσει καὶ μπαλάν κι' ἐγὼ στὸ
λουλουδιὸν σὰς περὶβάλει γιὰ νὰ σὰς
δῶσω ζωὴ μὲ τὸ γέλιο μου.
Γελασίνα

[Α - 58]

Ἀτρεῖδην εὐχριστῶ γιὰ τὰ συγχαρη-
τήρια. Ἀλληλογραφεῖς; Ἀπάντησέ
μου δι' ἀγγελίας.

Κισσός

[Α - 59]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΕΤΕΚΤΙΒ
Ἐβρίσκει σὺλλογος μὲ τὴν ἄνω ἐπω-
νυμῖαν. Σκοπὸς Ἐσπαθώμα. Διαγωνισμοὶ
καὶ ἀποκαλύψεις. Ἀρχιαιετοὶ θὰ γίνουν
μετὰ τρεῖς μῆνες.

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5'.

Δέν τὸ βλέπει! Δέν τὸ αἰσθάνεται καν! Ούτε τὸν πονάει πιά καθόλου!

Μήπως; Μὰ δέν εἶναι δυνατόν! Κι' ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε γίνει. Ὁ πάγος ἔλειωσε καὶ λειώνοντας πῆρε μαζί του τὸ φρικτὸ μαῦρο χρῶμα. Καὶ τώρα ἡ μύτη του, ὅπως τὴν ἔβλεπε καθαρά μέσα στὰ ἴσχυα νερὰ τοῦ βάλτου ἦταν κίτρινη κατὰκίτρινη σὰν γυαλιστερὸ ἀληθινὸ χρυσάφι.

«Ἀχ κύριε Βάτραχε! Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ πὺν βλέπω; Εἶμαι τώρα σὰν τ' ἄλλα τὰ παπάκια; Δέν εἶμαι πιά σημαδιακό; ρώτησε τὸ παπάκι τρελὸ ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Καὶ βέβαια εἶναι ἀλήθεια, τοῦ εἶπε ὁ Βάτραχος. Βλέπεις πὺν εἶχα δίκιο νὰ σὲ στείλω στὴ χώρα πὺν χιονίζει; Γίνονται τόσα θαύματα ἐκεῖ πέρα! ἔκαμε καὶ βούτηξε εὐχαριστημένα μέσα στὸ νερό.

Τὸ Μαυρομύτικο δέν μποροῦσε νὰ συνέλ-

θει. Ὅλο καὶ κοίταζε καὶ ξανακοίταζε μέσα στὸ βάλτο καὶ καμάρωνε τὴν καινούργια χρυσαφένια μύτη του καὶ δέν πίστευε τὰ ἴδια του τὰ μάτια. Αὐτὸ ἦταν θαῦμα ἀληθινὸ! Τί χαρά! Τί εὐτυχία! Ἐπιτέλους ἔγινε κι' αὐτὸ σὰν τὰλλα του τ' ἀδέρφια καὶ κανεὶς δέν θὰ τὸ κο-

ροΐδευε πιά οὔτε θὰ τὸ πείραζε. Τί καλὰ πὺν εἶχε κάνει νὰ ρωτήσῃ τὸν Βάτραχο καὶ νὰ κάνει τὸν μακρὸ δρόμο ὡς τὸν Κόρακα κι' ὕστερα νὰ τραβήξῃ μέσα ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο δάσος γιὰ νὰ βρεῖ τὸν Πίθηκο καὶ νὰ ὑποφέρει καὶ τὰ χιόνια καὶ τὰ κρύα! Τράβηξε βέβαια πολλὰ, μὰ νὰ πὺν ἡ ἐπιμονή του καὶ ἡ θέλησή του τοῦ βγήκαν σὲ καλὸ!

Ξέχασε διαμιάς ὅλη τὴν κούραση καὶ τὴν πείνα του κι' ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ σπίτι του. Βιαζόνταν νὰ δείξῃ στὴ μητέρα του καὶ στ' ἀδέρφια του τὴν ὡραία χρυσαφένια του μύτη καὶ νὰ τοὺς διηγηθεῖ τὴν παράξενη γιатρεία του.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ, Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΚΙ' Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

ΠΑΥΛΟΣ
ΒΑΛΑΣΑΚΗΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ

